

Констатује се да су на главни претрес приступили: заменик Тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, из просторија Окружног затвора у Београду приведени су оптужени Бранко Грујић, Бранко Поповић, Драган Славковић, Иван Кораћ, Сениша Филиповић и Драгутин Драгићевић, браниоци оптужених и то адвокат Перковић Мирослав који се јавља за оптуженог Бранка Поповића и који ће замењивати адвоката Сташевић Слободана, за оптуженог Филиповића, те адвокат Ђорђевић Мирослав, бранилац окривљеног Славковић Драгана, који ће замењивати адвоката Ђокић Драгана и Шалић Миломира, а уз сагласност оптужених Грујића, Драгићевића и Кораћа.

Такође, приступили су и пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Замолила бих вас да сутра понесете онај, да кажем, збир докумената које сте добили, које смо ми добили од тужиоца из Тужилаштва из Тузле преко нашег Тужиоца за ратне злочине, јер ћемо одређивати ту неке сведоке, а пошто они траже заштиту, не могу да говорим њихова имена, тако да бисмо лакше идентификовали по оној првој страни, јер више пута се понавља, да би могли да пратите о којим сведоцима се ради, обзиром да нисмо искључили јавност.

На сагласан предлог странака,

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Шевко Пекмезовић.

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА ШЕВКА ПЕКМЕЗОВИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стојите док можете.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала што сте се одазвали позиву суда. Ми смо ту неку малу рокаду извршили, покушали смо јуче да Вас саслушамо, али, ето, није успело из неких разлога, због неких одредаба нашег поступка, тако да ћемо Вас данас саслушати. Да ли су Ваши лични подаци исти као они које сте дали Тужиоцу у Сарајеву?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Јесу.

Са личним подацима као у списима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неких измена?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема, добро. Ви сте као сведок дужни да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Предвиђена је и казна затвора до пет година. Ви сте то упозорење већ добили. Ја бих Вас сада замолила да прочитате текст заклетве која се налази ту испред Вас, наглас.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Упозорен на дужност казивања истине и последице давања лажног исказа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такође, нисте дужни да одговарате на питања суда, поједина питања суда, уколико сматрате да бисте одговором на такво питање себе или неког евентуалног блиског члана породице изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу.

Након што је положио заклетву, наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дали Ваш исказ у Сарајеву прошле године?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А дали сте и исказ истражитељима Хашког трибунала. То је било још пре, колико, десет година.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Отприлике десетак година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво да Вас питам, да ли сте тада говорили истину, да ли остајете при тим својим исказима?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја увек говорим истину, истину и само истину. Остајем при томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Обзиром да ми имамо начело непосредности у поступку, значи морамо да чујемо од Вас непосредно о овим догађајима о којима се овде ради, а наиме, предмет наше оптужнице је ратни злочин који се ставља на терет да су учинили оптужени Грујић Бранко, Поповић Бранко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Сениша и Драгићевић Драгутин и то, пре свега, под тачком 1. –

присилно пресељење цивилног становништва из села Козлук и Скочић, а затим злочини у Дому културе у Челопеку, на пољопривредном добру Економија и месту званом Циглана, па ћу Вас ја позвати укратко да нам испричате евентуално неки оквир претходно, пре него што имате конкретна сазнања и након тога, значи конкретна сазнања која имате управо о овим догађајима о којима сам сада говорила. Реците нам сада, шта Ви можете о томе да нам кажете. Изволите.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ево ја ћу да се представим. Ја се зovem Шевко Пекмезовић, рођен сам 28.05.1955. године у месту Козлук, општина Зворник, Република Босна и Херцеговина. Моје село је било највеће село на општини Зворник, отприлике је било негде око четири хиљаде становника, национална структура је била 92% Бошњаци, 8% Срби и нешто мало било је Рома.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било Хрвата можда?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не, у Козлуку колико ја знам, било је можда једна породица, мешовити брак, Мара се звала, мислим да је она, колико је мени познато, други не. Што се тиче пре ових дешавања, ми смо живели у једној слози без икаквих проблема. Ја сам исто имао доста пријатеља Срба са којима сам се дружио. Није било никаквих проблема. Били смо заједно у школи, играли смо заједно фудбал. Били смо у свим сферама живота увек скупа и заједно, није било никаквих проблема. Међутим, када су дошле паравојне формације и ЈНА, Југословенска народна армија на територију Босне, отприлике доле Шепак и доле један део доле у Пилици и Челопеку, са том војском су дошли и неки људи који су били у одорама, који су за нас тада били, малтене, баук, одакле сада такви људи, то није војска, то су неки људи који су дошли самовољно, без икакве контроле, па су временом ти људи залазили по кафанама и Муслимане малтретирали, претили како њима ту није место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то пред онај април?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Пре, пре, пре. Сада ћу објаснити мало. Онда су ти људи тако правили проблеме и увек су желели да те добре међуљудске односе некако поремете, да би имали неки алиби и почели су стварати некакве аутономне покрајине, српске аутономне покрајине, САО, ЈАО, МАО, како су их све називали. Углавном, битно је било да се то разбије пријатељство. Онда смо се ми нашли у једној незавидној ситуацији, Бошњаци, шта, због чега то нама треба, ко су ти људи. У међувремену се дешавала и ситуација у Хрватској. Многи су пролазили, када се тамо завршило стање, видели смо многе колоне возила, тенкова, хаубице, оваки, онаки, брадати, запуштени, претили су кроз Козлук, дизали три прста, пуцали, малтретирали, говорили сви идемо за Вишеград, Фочу, Горажде, па ћемо доћи по вас, чекајте нас. Ми смо се запрепастили, шта је сада ово. Када се то завршило, онда, да, такође су исто претили Бошњацима, људи који су били у Ловачком друштву, имало су ловачку секцију, то је било јако Ловачко друштво, па су тако ловили и даље од Козлука. Тамо где би били близу српских места, говорено им је како тамо не требају да залазе, тако им није сигурно, ово, оно и тако увек је постојала нека претња, тако да смо се ми увек сабијали у некакву гомилу. Када се то завршило, онда се десио напад на Бијељину. Сами знате шта се десило. Ја сам имао прилику да видим то преко телевизије. Тада сам први пут видео Аркана, видео сам Биљану Плавшић, која је тада била члан ЦК Босне и Херцеговине, не знам тачно шта је била, тада на којој функцији, био је Фикрет Абдић, видео сам како се Биљана љуби са Арканом, за то што је починио. Када се то завршило, онда су се окренули ка Зворнику, извршили напад на Зворник, отприлике 08., 10. јун, то је трајало два, три дана, отприлике. Ти борци који су бранили Зворник повукли су се на Кула град. Кула град се бранила херојски негде отприлике месец дана, отприлике, не знам тачно да кажем, колико је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то месец био?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је био април, ја мислим, ту нетде, до краја априла, отприлике, ту негде, тај период.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се у Вашем Козлуку у то време догађа, да ли су људи ту?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Сада ћу прећи на Козлук, мислим, мало опширније, доћи ћемо ту. Е сада када је и Кула пала, онда смо ми се нашли поново у једној независној ситуацији, шта сада радити. Захваљујући Фадилу Бањановићу, ми смо увек поштовали ту власт која дође и мислили смо да ћемо поново после живети заједно без икаквих проблема, нека приђе та власт која је дошла, нека преузму власт. Међутим, тада у међувремену долазе људи из Шепка и долазе из Скочића, два муслиманска села и они су почели причати нама како се доле десило убиство, страшне ствари, да су они уплашени, испрепадани и да би они најрадије ишли за Тузлу, што је то пуно одјекнуло у нашем народу, у Козлуку и људи су се узбунили, били су уплашени и желели су једноставно да напусте и они Козлук. Онда ја не знам са ким је Фадил контактирао, да ли са Кризним штабом у Табанцима, на чијем челу је био господин Бошко Милић, један изузетно добар човек, кога ја лично знам и Бошко је рекао да ми можемо проћи кроз Табанце, кроз српско село, где је била прва барикада, није никакав проблем, али да се он плаши да у Каракају би били сигурно заустављени и да би људи тамо били скидати, ликвидирани, где су се дешавали тамо проблеми крупни, у «Алхосу»: Имао сам прилике лично да видим мог пријатеља који се тамо задесио, ми смо и причали, да су тамо видели хаос и пакао, да су људи били ликвидирани, мучени на најсвирепије начине ликвидирани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У «Алхосу»?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: У «Алхосу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то дана након оног заузимања, тог почетка априла, када се спремају људи да изађу из Козлука?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је у том периоду било. Ово је сада период када смо ми се припремали из Козлука изаћи вани, јер је ситуација таква каква јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је исто април?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, отприлике, ја не знам тачно, не могу тачне податке говорити, када је тачно, отприлике ја говорим, тако и у изјави, мислим да је тако. И сада ми формирамо једну колону, отприлике од један километар, јер ту се концентрисало отприлике десетак хиљада људи. Шта са толиким народом? Неки момци који су били из Шепка, неки наши су контактирали у Сарајеву са неким, неке људе који су били на функцијама и у Тузли и сматрали смо да треба да дође Црвени крст да нас преузме, да би лакше прошли те барикаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ка Тузли?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ка Тузли, јесте, да не би дошло до проблема. Међутим, ми смо то ишчекивали два дана, нико се није појавио. Онда су се неки људи разочарали, оставили су тако ту колону на цести, неки су се почели враћати, неки су покушавали ићи преко Србије вани, бежати. Ја и екипа људи који смо били у штабу, решили смо да ту останемо, да тај народ покушамо извући, да не дође до никаквих проблема, јер и ја сам се могао исто извући, али ми је било жао мојих комшија. Шта ако ја изађем, а гледам тамо комшију Смају, Хасу, Мују са својом децом, какав бих ја био човек. Нисам хтео да изађем, ја сам остао до краја и не жалим што сам остао. Када нисмо успели ту изаћи, онда настаје једна ситуација тешка, шта сада даље, како. Људи су били забринути, били су уплашени, како сада даље, шта. У том некаквом времену, био сам једне прилике у центру Козлука, отприлике тридесетак, четрдесет метара удаљен и овако сам погледао. Приметио сам четири аутобуса «дуплака», власништво «Дринатранс». Био је овај господин Милић о којем сам говорио, био је, да ли директор, да ли нека је нека функција био. Ти

људи су седели повезаних руку, овако назад и глава им је била доле окренута. Напред је био само возач, чини ми се Реља један из Челопека, кога ја лично знам, колега ми и био је један стражар који је седео напред са пушком неком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познали те људе, одакле би могли да буду, из ког места?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Сазнао сам после, доћи ћемо и до тога. Ти људи су прошли у правцу Пилице. То сам сазнао касније на радиу. Радио Зворник је то објавио са фронта. То сам слушао лично и речено је да су та четири аутобуса били пуни Бошњака, одведени у Пилицу и да су ти људи доле ликвидирани. Постоји преживели сведок, тада је то речено на радиу, то се и зна сигурно, а паралелно исто се десио још један масакр. Исто хиљаду Бошњака овај пут у Техничком школском центру, да ли за тај дан или неки други, некако је можда било паралелно, да је тих хиљаду људи одведено у Технички школски центар и масакрирано митраљезима, једноставно затворено и помлаћено митраљезима. Ту су били потоци крви. Ту је исто био преживели сведок, то сам лично гледао на телевизији када је тај сведок давао изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То после рата сте гледали или када? Само нам мало временски одредите, када причате о догађајима.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја сада причам у току свих тих дешавања, то је било у току.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, када, који месец?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То када се дешавало, малтене, одмах извештај, дали су извештај, тада у тим дешавањима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, да ли Ви знате?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је било, отприлике, почетак априла или овога, пардон, маја или крај априла, то је било у том периоду када је одвезена та колона људи за Пилицу, паралелно је одвезено хиљаду људи у Технички школски центар у Каракају. То је највећи масакр после Сребренице, геноцид над Бошњацима у Каракају, после Сребренице, хиљаду људи на једном месту. Тај сведок је лично говорио. Када се то десило, онда је дошао на ред предавање нашег оружја. Људи који су имали ловачке пушке, то су људи имали своје приватно оружје које је било регистровано са уредним бројем, зна се како иде, полиција је за то све знала. Дошло је наређење од господина Марка Павловића, тада се звао Марко Павловић, касније сам сазнао да то није његово право име. Фадил је са њим контактирао и баш Фадил ми је једном приликом рекао да ми морамо се повинovati српској власти, да је то тако, да ми морамо предати оружје, што је и учињено. Ја нисам био присутан када се предавало оружје, али сам једне прилике био присутан када је негде отприлике, враћао сам се са фарме на којој сам био, доле радио, у центар Козлука сам ту дошао и приметио сам једну групу људи, отприлике од двеста људи је било тамо у мојој фирми, било је једно веће двориште где су се људи могли окупити. Приметио сам једну групу људи. Питао сам неке моје комшије, шта је ово, шта се ради, о чему се ради. Кажу, дошао је командант Павловић, треба оружје да се преда, са њим Фадил преговара и кажу треба да се преда оружје. Људи гунђају, зашто да ми Муслимани предамо, Бошњаци оружје, ако неће Срби да предају оружје. Требали би као сви предати оружје, тако да се то након изесног времена и десило, предали смо оружје. Међутим, ни тада нисмо били мирни. За 01. мај десила се пуцњава. Ја сам био код куће, баш негде у 12 сати навече и спремао сам се са породицом да легнем. Изненада сам зачуо пуцње са свих страна. То је трештало, не знам шта све није, то је грмело. У мене је жена пошла на пенџер да изађе да види шта је. Седи, рекох жено доле, мало и смешна ситуација. Деца су почела плакати, врисак, ово, оно. То је трајало отприлике

једно сат времена. Сутрадан смо приметили да је ту било разних чаура, свуда околу што је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неко ушао у место? Да ли је то неко видео то или је то околно?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је било по ноћи. То је било по ноћи, негде стотинак метара од моје куће, рецимо околу је брдо, Козлук је у једној провалији, околу су брда, то је тако близу, неко пуца, ко је, не знам. Сутрадан смо видели да је ту било пуно чаура и свега тога. То је било мислим застрашивање, то се пуцало увис, нико није хтео никога убити, него, једноставно, после предавања оружја нашег, наоружања, тог ловачког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је било после предаје оружја?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да, после предаје. То се по мом виђењу хтело утврдити, да ли неко није можда оставио неко оружје, застрашивање је једноставно било. То се застрашивање десило још један пут. Негде исто тако половином јуна, отприлике говорим, не знам тачно датум, исто тако је било бацање бомби баш кроз моју махалу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ноћ или дан?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Исто по ноћи, исто по ноћи, ниси могао да видиш, али препознали смо отприлике да су то биле комшије. Значи и то је био један препад да се види да ли имамо оружје, да ли смо предали сво оружје. Е пошто ми нисмо никада узвратили и нисмо имали чиме, нити смо желели, ми смо водили мирољубиву политику и желели смо да живимо заједно, без икаквих проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли се чуло, ко је те бомбе бацао после, да ли се сазнало?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Сазнало се. Све су то биле наше комшије које су живели са нама, који су били под притиском од стране Зворника и људи који су владали, то се све зна. Међутим, још се десило један састанак где сам ја био лично присутан. О том састанку ме је обавестио господин Фадил Бањановић. Ради се о Војину Вучковићу, званом Жућа. То се десило у Дому у Козлуку. Фадил ми је рекао, Шевко, требало би мало доћи на састанак, доћи ће и Жућо. Жућо је био као задужен за нас да нас чува, да нас нико не дира, ово, оно. Чешће пута је долазио у Козлук. Виђао сам га баш и у оној ситуацији када је био Павловић око оружја, видео сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако можете мало спорије.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нема проблема никаквих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако може мало спорије.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нема проблема никаквих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Фадил Вас обавештава да одете на састанак?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да је састанак код Шупље код Дома, Шупља је конобар где ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Дому културе?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Дом културе. Ја сам рекао да ћу доћи, нема проблема никаквих и ја сам дошао и тада сам и видео овог Жућу. Био је у цивилном оделу. Носио је кравату, мирно је изгледао, сталожено, мало је говорио. Увек је очекивао шта ћемо ми говорити и тако је то снимао, гледао. Некако ми је био узнемирен више него што је био смирен. Они су се интересовали, уствари, тврдили су како су у Козлук дошле «зелене беретке».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Жућа је тврдио?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не, него Срби који су дошли исто на састанак. Они су говорили, да ли по његовом нахођењу или само, не знам, углавном су тврдили како су нама у село дошле «зелене беретке», како ми Бошњаци сарађујемо

са «зеленим береткама», ми смо то децидно одбацили, рекли смо да то није истина, ако ви желите и хоћете, а имали смо тада после разоружања које смо дали, имали смо једино полицију, где је била мешовита полиција, отприлике, десетак људи, Бошњака са једне стране, десетак Срба са друге стране. Ту је још било, то мало оружја што је остало. Тај дан се и то догодило да су они рекли, ето, дај да видимо, да се нешто договори, па да, уствари ми смо предложили, дај нека та полиција заједничка иде кроз наше махале и да утврде да ли ми сарађујемо са неким и шта има у нашим махалама, хајте са нама свако вече, ево ми. Ја сам био у шорцу сваки дан, седео у штабу, без икаквог оружја, без ичега и то сам рекао на том састанку, дај да видимо ко је ту по селу. Нема никога, значи ми смо сами, значи ви правите проблеме. Када се састанак завршио, они су пристали на то да се формира та полиција заједничка па да се иде мало кроз махале, да се обиђе, да се види, има ли шта, нема ли. И то се десило пет, шест дана је то функционисало. Међутим, ни то није било довољно. Након извесног времена, одлучили су да одузму и од полиције оружје и одузели су те мотороле, шта је било пар моторола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то сада пре 01. маја, тај састанак или после оног напада ноћног?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је било у том периоду, иза, највероватније иза, иза мислим да је било, небитно је, по мени. И ми смо предали и то оружје што је било. И онда смо остали без ичега, онако смо били препуштени сами себи и увек се говорило, као ето тај ће Жућа долазити да нас чува, он ће пазити на нас, не сме нас нико дирати, ми смо били лојални тој власти, веровали смо у то и тако је то било. Да ли да причам још даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не знам шта ћете. Имам ја пуно, али нећу да Вас сада запиткујем, да Вас.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нема проблема, да ли ја пребрзо говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало брзо, добро.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Има још, нисам завршио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободно, реците Ви.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када је брзо, ја не чујем добро, зато молим сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Битно је да се чује, колегиница када скида транскрипт, а она може да успори тамо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сматрам да сведок о битним стварима говори.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ево полако ћу покушати. Потрудићу се да још буде спорије, нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Значи, дошли смо до те ситуације да је предато оружје мешовитој полицији. Остали смо сами. У том периоду се десио и случај да је погинуо један наш Козлучанац који се звао Медо Мархошевић, недалеко од Козлука горе је имао њиву, отишао је нешто да ради, мада је тим људима сугерисано да не иду далеко, да се не завлаче, да буду ту на окупу, јер видите шта се дешава. Нису нас послушали, отишао је горе и тај је човек погинуо. Сазнао сам од неких људи да су тог човека убила двојица Србина из Малешиха, не знам им имена, али знам им мајку која је радила у пошти у Козлуку. Звала се Ива. То је то што ја знам. То убиство ми је исто потврдио господин Раде Јосић који је из Козлука, кога ја врло добро знам. Био је у полицијском оделу и срели смо се близу школе случајно и баш ми је он то рекао да се то десило и да је отишао са Фадилом Бањановићем, са Вајом Шакотићем, са Славком Шакотићем, братом и тај Раде и не знам ко још, мислим да је Мехмедалија Мураибишевић, мој колега, мој пријатељ и да су то Медино тело

донели и Раде ми је рекао када је видео толику крв, био је шокиран, било му је жао, али десило се. То је било то. Сада, када се предало оружје и таква ситуација, једна је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се онда у Козлуку дешава, да ли иду људи на посао, има ли хране, има ли воде, струје, како се то организује?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је било врло тешко. Ми нисмо могли изаћи нигде, Козлук је био блокиран, тотално, није могла ни птица ући ни изаћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када до када је то трајало?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је било одмах после дешавања, можда доле у Бијељини када се десило па наовамо, већ се почео стезати обруч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то трајало све до иселјења?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, све до иселјења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком смислу, да нам мало ту блокаду објасните. Шта то значи, блокирано?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисмо могли изаћи нигде. Ево како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто, да ли сте ви хтели, па вам неко брани, барикаде или шта?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Имали смо барикаду у сваком српском селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам испричајте.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Имам барикаду, имали смо у Рићима, прво село до Козлука са северне стране. Имали смо барикаду у Табанцима, имали смо барикаду у Чelopeку, имали смо барикаду у свим српским селима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли се десило да неки мештанин крене, да прође, шта му је било потребно да изађе преко барикаде?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Морао је да има пропусницу посебну од српске владе из Зворника. То је некако Фадил обезбеђивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам, какве су то пропуснице, шта је то, ко је то увео?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Колико се ја сећам, то је био обичан рукопис, отштампан на машини, где је писало Српска Република, пропусница по имену за тога и тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то издавао, ко је то увео?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Неки орган у Зворнику, ја не знам који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тада био на власти у Зворнику?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, на власти је тада био, ја мислим господин Грујић и био је Марко. Они су били руководећи горе људи тада. Ја мислим да је Фадил тада обезбеђивао пропуснице за Бошњаке који су морали да иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви изашли за тај период, то пролеће до овог коначног изласка, да ли сте изашли из Козлука?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Сада ће се и то десити, полако да објасним, идемо ка томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: И када се то дешавало, у штабу је радио, то сам заборавио рећи, један доктор, по звању је био, звао се Адин, био је Јањарац, не знам презиме, да ли Хуремовић. Тај нам је човек јако, јако много помогао. Када смо били у тоталној блокади без те једне исказнице, није се могло нигде изаћи. Он је добијао, па су га често пута малтретирали, заробе га у Роћевићу, заробе га доле у Шепку или на било којој барикади. Онда Фадил интервенише код Жуће, па врате нам ауто, па не врате, белаји вазда. Е када се то све завршило, дошло је до трећег напада. То је био најжешћи напад, то је било 25. на 26. јуни. То се десило негде око поноћи, отприлике, између три, два, три, пола четири, отприлике тај период.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред зору?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Пред зору, 26. Ја сам се налазио тада у штабу баш, био сам дежурни, јер сам био члан штаба. Био је са мном Мехмедалија Марибишевић, био је Рамо Пекмезовић, био је Халид Харамбашић, био је Суља Бањановић, био је Адил Бањановић, његов брат и ми смо тако седели, тако смо нешто ћаскали и изненада се зачула пуцњава страховита, митраљеви, нема шта није било. Ми смо се згледали, шта је сад. Помислили смо да тај ко пуца жели да дође у штаб, да штаб ликвидира и онда ћемо лако са овим народом, јер нема га више ко водити. Ми смо се уплашили и изашли смо из те просторије на десну страну, с обзиром да је та просторија мени позната, ја сам био тамо као возач, па сам радио тамо једно време, после прешао у «Пољезар» и онда смо ми тако уплашени стајали и погасили светло. И онда смо дошли на идеју да нама овде није сигурно, боље да изађемо вани. Онда смо тако и урадили. Иза те канцеларије стајао је ватрогасни камион велики, кога смо ми купили, нов, малтене пар месеци у Београду, ФАП. Тако смо се провлачили испод тог ФАП-а доле, крили се испод диференцијала. Суљо је био крупан човек, па се мало у себи насмејао, није могао да се провуче доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То значи док то пуца?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Док то пуца, то траје, пуцњава траје. Ми чујемо гласове, усташе изађите, побићемо вас, балије, ваки сте, наки сте, ми чујемо то. То је недалеко, можда једно тридесет метара од нас, главна улица. А и са друге стране, околу свуда пуца, то трешти на све стране, то је било најжешће. И сада сам ја изашао са супротне стране, западне, било је, правио се WC вањски, није било врата, није био дограђен. Ја сам ту стао, а они су остали ту где су били. Ја сам тада у том моменту погледао удесно, према западу, и видео сам горе у правцу можда једно 60, 70 метара, отприлике од тог WC, упали се светло у једној кући Машиновића које ја добро познајем. То је вероватно био знак да је то српска кућа и да је не треба дирати, по мом нахођењу. Али, пуцало се страховито. То је трајало отприлике сат времена. Када се то смирило, они су изашли, мислим на моје чланове штаба који су били ту и тражили су мене, ја сам остао мало дуже уплашен, размишљањима, шта, због чега, како и очекивао сам нешто. Наједанпут сам се ја појавио и јавио сам се, ево ме, жив сам, здрав, није ништа било и тако. Приметио сам моје колеге да су биле уплашене, испрепадане. Ја нисам могао себе да видим, нормално, они су ме видели боље како сам изгледао, али сам био страховито уплашен. Након извесног времена, можда два, три минута, појавила су се браћа Вајо Шакотић и Славко Шакотић, наоружани. Славко је имао, ја мислим полуаутоматску пушку, колико се ја разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су мештани?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Мештани, мештани које ја добро познајем, моји другови са којима сам фудбал играо, са старијим сам ишао у школу и били смо добри пријатељи до тада. Гунђали су у себи како су запленили велики сандук муниције «зелене беретке», овако, онако гунђали и прошли поред нас. Стали су до врата ватрогасне канцеларије, где је и штаб био смештен. Убрзо иза тога појавио се исто и господин Павловић кога сам ја први пут видео оно лице у лице. Галамио је, викао, ко вам је упао, шта сте радили, «зелене беретке», побићу вас све, стрељаћу вас, где вам је Фадил, шта мисли он, ко је он, овако, онако. Ми смо се уплашили. Пришао је нама, узео нас је за прса, побацао уза зид и рекао, стрељаће нас све. Ми смо се уплашили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Павловић то каже?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Павловић говори нама. Иза мене је стајао господин Рама Пекмезовић мој рођак и крупан човек. Имао је мало проблема са лицем, па се није једно време бријао, имао је неку инфекцију. Он је приметио њега и нас је пустио, пришао је њему, ухватио га за врат и почео га тако гурати и давити,

казуј одакле се ми знамо, где си ти био, откуда ти овде, ово, оно. Рамо му је одговорио, господине команданте, чини ми се да смо били на неком састанку са Фадилом заједно, ово, оно. Рамо се бранио, он је био упоран да му каже, где смо се видели, шта. У међувремену се појавио и Фадил. Фадил је то чуо и рекао је, господине команданте, не дирајте те људе, то су моји људи из штаба, ја гарантујем за те људе, немојте да их дирате. Онда је он пустио Раму, Фадил се са њим поздравио, чини ми се отишли су у канцеларију тамо у Ватрогасно где је био штаб и ми смо тако стајали уза зид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тренутак. Да ли је то иста зграда у коју одлазе тај Павловић и Фадил?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Јесте, иста зграда, ту су се они састали, канцеларија од штаба нашег, где смо ми били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлазе само њих двојица.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Њих двојица су ушли и браћа Шакотићш у канцеларију и ја још мало па ћу да довршим ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то исто у Ватрогасном дому?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: У Ватрогасном друштву, све је то ту близу. И сада када су они прошли тамо, ми смо од некога добили сазнање да гори једна кућа од комшије Јусе Ризића. Обзиром да сам ја био професионални ватрогасац и мој комшија Медо пријатељ, ред је био да ми то интервенишемо и да то погасимо. Онда сам ја замолио Меду, дај да га питамо, господина команданта, да одемо да погасимо то, штета је да кућа гори и тако даље, што смо ми и учинили. Он је нама дозволио, али је рекао да што пре дођемо ту, док се није састанак завршио, одмах да дођете овде, тако је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вам је Павловић дозволио?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Павловић, да. И ми смо упалили ауто, Медо је возио. Отишли смо тамо. Када смо дошли тамо на лицу места, имали смо шта и видети. Кроз Подкрај, то је једна махала, улица у Козлуку, није било чини ми се петнаест цената квадратних да није било муниције, разних профила, то се пуцало, пенџери полупани, народ престашен, уплашен. Говоре, ми ћемо ово напустити, вако, онако, испрепадан народ, хаос један. Погасили смо тај пожар и ми смо се одмах вратили. Када смо се вратили у канцеларију где је био штаб, већ господин Павловић и двојица браће Шакотићи и Фадил су се спремали за други договор, морало се ићи у други штаб, српски где је био, четнички, да се поново нешто договоре са Фадилом. Мени је Фадил рекао да останем ту. Са њим је отишао Медо Малибишевић и Халид Харамбашић. Отприлике је то трајало једно сат времена, Халид се појавио први, ја сам ту чекао. Рекао је Шевко, ми морамо напустити Козлук. Када ми је рекао да морамо напустити Козлук, у мене су се ноге одсекле, тако сам се изненадио, па да ли је могуће. Каже, јесте, могуће је, ми морамо Козлук напустити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је, извините, пуцњава је негде око два, три, онда долази Павловић. Колико он ту сада борави пре него што Ви одлазите да гасите кућу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је све рано било, отприлике можда, сат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то већ зора?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да, па летњи период.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када одлазе они у тај српски штаб, што кажете, Фадил и Павловић?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: После тих договора који су трајали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то већ јутро, колико може да буде сати?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Јутро, јутро, по дану, да, отприлике, седам, осам сати, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они одлазе у српски?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Они одлазе сто метара у други штаб, где је био смештен српски штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је било у станици милиције у Козлуку, недалеко од нашег штаба сто метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они, значи, одлазе?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Они иду, ја њих чекам ту. Када се доле завршио састанак, долази Халид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он Вам то каже да морате?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Говори ово што сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како сада Ви то доживљавате? Шта он каже?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: После Халида, када ми је саопштио да морамо напустити Козлук, мени је било тешко. Долази Фадил Бањановић који ми је то исто рекао и замолио је Фадил да узмемо мегафон, да прођемо кроз махале наше да кажемо нашем народу да се искупи ту, где је штаб, ради нашег одласка. Морају се узети најосновније ствари, имамо само гаранцију сат времена. За тај сат времена нам гарантују да ћемо изаћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То каже Фадил Вама?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да, јер му је пренешено од господина Павловића, таква гаранција. Након сат времена, нам се не гарантује да ћемо живи изаћи. Сада замислите у каквој смо ситуацији били. Нама су се ноге одсекле, нисмо могли да нормално размишљамо, били смо испрепадани и шта, како, због чега. Сами смо себи постављали питање, нигде нисмо нашли одговор. Ја сам смогао снаге, узео сам мегафон и још мислим да је Медо и кренули смо по махалама. Ја сам пошао десно ка западу горе уз луку, па сам после прешао преко Мераје реке, отишао сам у моју улицу, која се зове Једрина. Тамо је било гро Козлучана, јер су се тамо и крили. Тамо је брдовито било, моја је кућа повелика, био је велики хаустор, тамо су се крили, тако да је тамо гро људи било. Ја сам људима објаснио о чему се ради, али они морају сачекати да то Фадил саопшти, он ће доћи ускоро. Фадил је то и учинио, дошао је ускоро. Пренео је људима о чему се ради да људи узму најобичније ствари и најнужније ствари, основне ствари и да крену у Пољезар, где ће бити сабирни центар. Људи су одмах кренули, неки су негодовали, неки су се плашили, вако, онако, али су ипак кренули. Кренули смо тако заједно. Када смо дошли близу центра Козлука, приметили смо један велики тенк је био поред џамије, који је био окренут ка западу. На том тенку је седео један комшија, не знам по имену, недалеко од центра живи можда једно двеста метара, заборавио сам како се зове, али га знам лично. Седео је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Србин?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Србин, Србин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био у униформи или у цивилу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: У униформи, било је много људи у униформи. Сада ћу Вам и то испричати. И сада када смо ми ту пролазили, ми смо носили наше старце, изнемогле, децу, жене, малолетници, плач, јаук, катастрофа, ужас, много људи. Када смо се ту искупили, већ смо приметили да има пуно људи у разним униформама, и цивилним и онако и разним униформама маскирним, овим, оним, разног наоружања. Приметио сам када смо ишли у Пољезару где је моја фирма, Ватрогасно друштво, стајало је педесетак људи који су били у маскирним

униформама и било је и онако људи. Неке сам познавао, биле су наше комшије. Познавао сам једног Владана који је био голман, са њим сам заједно играо фудбал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био у маскирној униформи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Мислим да је и он био у униформи маскирној, нисам сигуран, али био је. Био је још један исто електричар који се звао Милан са којим сам био добар пријатељ. Он ме је баш питао, Шеле, шта ово раде, шта се ово дешава. Па, ја сам му рекао, Милане, ја сам у шорцу, погледај мало око себе, какве имаш људе, па сам закључи шта се дешава. Он је поцрвенео и оборио главу. Тада је био и неки Студени, био је и неки Нишки. У међувремену када су наши људи чули о чему се ради, који су били мало на периферији, радили су нешто у пољу, били су мало даље, када су чули, похрлили су да то ураде, што је Фадил рекао. Међутим, када смо долазили у центар поред моста у Козлуку, поред кафане Шаулић, искочио је, тако бар кажу, из неке оградe Галиб Хаџић кога ја врло добро знам и неки од тих војника, бандита је пуцао у Галиба и ранио га у ногу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама то причао?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, ја гледао очима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте то видели?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Гледао очима када га носе, то је било недалеко, педесет метара од мене. Онда је Фадил интервенисао, Фадил је био љут, рекао је том, чини ми се да се звао Нишки, био је у униформи војној, рекао је, господине Нишки, моји људи нису, друже, пардон, моји људи нису зечеви да се на њих пуца тако и нисмо се тако договорили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фадил прилази том?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Фадил прилази том господину кога је оловљавао Нишки, црн момак, крупан, углађен добро, угојен, лепо изгледа. Он је мало поцрвенео и постидео се и рекао, па ми ћемо да видимо ко је то пуцао, шта је, то се не сме тако радити, ово, оно. Међутим, ништа од тога није било. Да би након свих тих дешавања, дошао овај чин, а то је договор да ми морамо да извршимо попис нашег становништва, колико нас има и да је то радио, то сам лично сазнао, са тим човеком сам био, то је радио попис Хусеин Дубочанин и Омер Харамбашић. Они су у том вртлогу понели један велики терет, под притиском тог Павловића, морали су све да пишу, шта, како, то ми је он говорио и све смо морали то да урадимо у једном одређеном времену. То је трајало дуго, негде од десет сати па негде до пет навече. Док смо ми то радили, већ на главној цести која је водила од Козлука ка Бијељини, већ је била формирана колона, спремна за нас, са возилима, камионима. Били су камиони са приколицама, велики они и било је «Дринатранса» аутобуса, доста, било је и неких других за које нисам могао да видим који су, али претежно сам видео да су били «Дринатранса». Неко је то педантно избројао, било је шеснаест аутобуса и било је много камиона тих са приколицама. Када се извршио попис, отприлике кажем негде до пет, пола шест послеподне, онда смо ми морали све, двоје по двоје да прођемо између нашег Задружног дома. На излазу тог Задружног дома био је постављен сто где је седело четири, пет људи, можда је био неко у цивилу, било је и војних људи униформисаних. Нисам могао да видим о коме се ради. У таквој ситуацији није ми напамет падало. Морали смо нешто да потпишемо, биле су неке велике листе да то остављамо добровољно Српској Републици, Србима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да остављате?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да остављамо имовину, све што имамо, да остављамо њима као добровољно. То смо ми морали да потпишемо и онда идемо у аутобусе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то један списак па сви редом се потписујете?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Један списак је био, чини ми се и ми смо ту морали само да се потпишемо, у име фамилије целе се ти потписујеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то по линијама свако из породице, или сваки члан или само?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не, не, за породицу је потписивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За своју породицу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, није свако свој папир, него један?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Био је један велики папир где се потписивало тако нешто. Нисам знао о чему се ради, углавном то се морало потписати и онда смо ишли тамо. Када се то завршило, кажем, чекали су нас аутобуси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су се ти аутобуси, рекосте, поставили ту и камиони и то све?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Они су већ били пре постављени. Чекали су само да се изврши попис наш и да нас одмах потрпају у те аутобусе и ми сада путујемо даље. Не знамо где, кажем, када се то завршило негде отприлике пола шест послеподне, отприлике кажем, ту је негде било, јер смо у шест, тада смо кренули из Козлука, онда смо се почели укрцавати у аутобусе и у те камионе. Видео сам људе како се укрцавају у камионе. То је као стока, људи су се бацали тамо, никакви услови. Ја сам имао среће што сам био у аутобусу, међутим, аутобус је био крцат. Када смо кренули, када се колона формирала, стао сам баш, мој аутобус је стао испред цркве наше козлучке, испред врата. Гледао сам овако са стране и приметио сам десетак мојих комшија, пет, шест, седам, осам, ту негде, било је и у цивилу, било је и униформисаних, како се смешкају, вероватно што ми напуштамо наш драги Козлук. Али исто тако сам приметио, запазио једну ситуацију коју морам рећи, која ме је фасцинирала тада, у том моменту. Ради се о господину Љубиши Васиљевићу, мом клубском другу са којим сам био у добрим односима одувек, није било никаквих проблема, али тај ми је момак остао у сећању, ево из ког разлога. С обзиром да је било превише топло, тај момак је са пумпе у флашама, по две, три флаше доносио воду мојим тим људима који су били у аутобусима, баш мом. Мојој породици је исто давао воде, имао сам малу децу од седам и шест година и пет година, тако да је био у цивилу, није био униформисан. Плакао је исрено, жалио за нама што одлазимо. То је једини човек кога бих похвалио овом приликом. Тако да ми се то дубоко урезало у сећање, никада нећу заборавити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То значи док сте ви били у аутобусима?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Док смо били у аутобусима, ту је био неки мали застој, јер је требало формирати велику колону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А само да Вас питам још. Та колона, да ли је праћена од некога у аутобусима или ван?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Сада ћемо доћи, ја идем до тог последњег чина, полако сада ћемо доћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, мислим, него када крећете, да ли вас неко?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Тачно је, у аутобусима су били људи који су нас пратили, униформисани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли су то војници или полицајци?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не могу сада да се сетим, јер ја сам био у средини, али знам да је увек неко био у пратњи, нисмо могли ићи сами, нема шансе. Е када се то завршило, када смо кренули, ја сам погледао баш на сат. Било је 6 сати тачно, петак, 26. јуни 1992. године. Онда сам онако иронично рекао супрузи, ето, ово је за нас црни петак, сада где ћемо и шта ћемо, видећемо, јер смо се плашили, ако колона крене ка Пилици, онда смо били сто-посто сигурни да се више никада нећемо

вратити, јер су доле људи ликвидирани, то се зна. И тако када је колона кренула, увек смо извиривали, неко је извиривао и гледао да ли ће ти први аутобуси кренути право ка Пилици или ће кренути десно ка Србији, јер је Србија била за нас спас, сигурно идемо даље одлазимо. Међутим, када смо видели да су два аутобуса скренула, сви смо поскочили од радости, ево, спашени смо, идемо, нису нас лагали, макар у оном последњем чину. Међутим, након извесног времена, наша радост је кратко трајала и чим смо формирали колону у Србији, заобилазни пут крај Дрине око Лознице, колона је застала. Ми смо се питали, зашто, шта је сада у питању. Како сам погледао напред, приметио сам групу четника, у четничким одорама. Познао сам једног колегу, возач из «Дринатранса», не знам како се звао, заборавио сам, био је крупан, дебео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ у Србији?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је у Србији већ, ми смо Козлук напустили. Сада смо се питали, шта сада. Тражили су спискове од нас, да видимо која је старосна доб, откуд ми овде, шта овде, како, не можете ићи, ово, оно. Фадил је интервенисао, ја нисам видео. Где је отишао, шта. Мислим да је отишао у Лозницу и тражио је Црвени крст да нас преузме преко неких људи, највероватније. Ја нисам са њим никада разговарао о томе.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Где сте Ви док он одлази?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ми стојимо ту, не можемо проћи, ти људи не дају, он је негде отишао. Није га било, отприлике, два сата. Након два сата Фадил се појавио и ми смо наставили пут, преузео нас је тај Црвени крст. Ми смо наставили пут ка Шапцу. Када смо дошли у Шабац и ту смо доживели једну провокацију, једно мало разбијање пенцера, лупање, провоцирање, погрдних речи, оваки сте, накви сте, ружне речи за председника Алију су говорили и то смо преживели, да би из аутобуса прешли у воз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Шапцу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: У Шапцу, прелазимо у воз и идемо ка Суботици. Долазимо у Суботицу. У Суботици смо провели три дана у врло лошим условима. Били смо у вагонима у возу где није било ни воде, ни ничега, једни нехигијенски услови, тотално лоши. А након два дана проведених ту, имали смо лоше услове за исхрану, имали смо малтене мало хране, ово, оно, некако смо се сналазили. Након два дана проведених у вагону, било је неусловно, онда смо морали прећи на Палић, па смо ту трећу ноћ провели на Палићу. Морали смо тамо да носимо старце, изнемогле, децу, ово, оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте ту смештени?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: На Палићу смо исто били напољу, под шаторима, под ведрим небом, малтене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под шаторима?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Под шаторима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је ту било? Да ли је било ту воде, хране?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то је била ноћ, оно што си понао одавде, то си могао. Било је неких напољу, чини ми се да је било нешто мало воде напољу, оне чесме, колико се ја сећам, али нико није ни тражио воде. Није ти било до воде. Битно је само било да се изађе из Србије. Тако када смо ту ноћ преноћили и осванули, онда смо се поново вратили доле и онда је дошло наређење да се праве пасоши за нас да идемо ка Мађарској. С обзиром да народ није имао пара, тада нам је прискочила у помоћ једна хумана организација. То је фабрика киселе воде «Минаква» која је била велики пријатељ са мојом фабриком из Козлука. Кажем мојом, зато што је из Козлука, фабрика минералне воде «Витинка» из Козлука је била добар пријатељ са њима, па су они чули за нас и неки су људи дошли и помогли су новчано да ми

добијемо пасоше, те папире и тако смо ми у три групе добили те пасоше, тако да је једна група одмах тај дан када су се пасоши завршили. Отприлике, петсто људи је кренуло ка Мађарској. Ја сам био у другој групи, нисам био никакав вођа те групе, него сам био тако ту, те људе које су водили и моја је породица била ту. Значи, прешли смо границу, та друга екипа. Ми смо мислили да ћемо се наћи у Мађарској, међутим та прва тура је отишла за Аустрију, ми нисмо ни знали и ми смо ишчекивали све да ћемо стати негде у Мађарској. Међутим, тај воз није стајао, ми смо возили, возили, возили и дошли смо 01. јула 1992. године тачно у Беч, освану смо у Бечу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та Ваша група?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Моја, друга група. Трећа група у којој је био и господин Фадил Бањановић остао је да сачекају и последњег човека нашег и он је био на челу те треће групе и та трећа група је имала мало проблема преко границе. Нису успели сви проћи, јер баш у том периоду је некако требала та државна граница да се затвори, није се могло ући више у Аустрију, па су неки имали проблема из различитих разлога. Али, ипак је гро прешла пре 12 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су неки остали у Мађарској?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Неки су остали у Мађарској, један изванредан број људи је остао у Мађарској. Мислим да је међу њима био и Фадил Бањановић. Тако да се то завршило, ова наша путовања 01. јула 1992. године. Ја сам имао толико да кажем, хвала Вам на пажњи, ако имате Ви нешто мене да питате, бујрум, изволите, ја сам спреман да одговарам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо. Да Вас питам, мало само нешто да појаснимо. Само да Вас питам за то исељавање. Кажете, видели сте неких педесетак људи у маскираним униформама ту, када сте кренули. Да ли се сећате, кажете, ту су били и неки Ваши мештани?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нису сви били у маскираним униформама. Било је људи који су имали и ове обичне војне униформе, али било је и са маскираним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то били неки војници, полицајци?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Били су војници, било је и полицајаца и војника, било је свих структура. Било је наших домаћих људи. Био је Вајо, Славко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ти Ваши домаћи људи.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Био је Мијо, био је Драган, био је Никола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су они били у то време ангажовани, где су били ангажовани када су имали униформе? Да ли је у то време била ЈНА или, шта је у то време било?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не верујем да је била ЈНА, то су биле паравојне формације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови Ваши?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да, ти домаћи, не верујем, то су стари људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких у плавим униформама?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То су биле полицијске снаге у плавим униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то биле редовне или резервне снаге?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Резервне, резервне снаге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Ваши мештани Срби били припадници резервне полиције?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Јесу, била је мешовита полиција последња.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је било њих ту тог дана приликом исељавања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, био је тај Раде, било је још неких. Нисам могао приметити одмах, јер немогуће је сада једну слику где је ширина можда од педесет метара све људе приметити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А та војска, коме су они припадали, ти што кажете у маскирним, зеленим униформама, која је то била војска?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Доле је командант био тај Вајо Шакотић тим војницима о којима Ви сада говорите. Он је био командант, а како су се звали, ко је имао надзор над њима, немам појма. Углавном, они су ту били у месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то била нека чета, нешто, шта је то било?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је био, немам појма, ја нисам могао знати ко је, шта је. Ја сам их виђао сваки дан, у свим тим акцијама које су биле застрашујућег карактера, сви су ти људи учествовали. По чијем наређењу, шта, како, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коме су они припадали, да ли Ви знате ко је њима командовао тим у униформама који нису полиција? Да ли је Вама то познато?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, није ми познато, али претпостављам да би могао бити Павловић, ко би други могао бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај Павловић? Мало да нам то објасните. Када сте Ви њега први пут видели, а када сте први пут чули за њега? То нам мало објасните.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, прескочио сам неке ствари. Када је у питању то, ја сам у Бечу имао прилике да сретнем једног новинара који је из Београда, лист «Време». Мислим да се звао Радуловић, нисам сигуран, крупан човек, црн, старији човек, тако је правио неке анкете и некако је дошао код нас где су биле избеглице. Били смо код Сулејмана Бркића у XIX области, било нас је пуно из разних места и када је тај човек видео све, ту децу и старце, изнемогле, каква је ситуација, питао нас је одакле смо, шта смо. Ми смо њему све лепо испричали шта се десило. Онда је рекао, па, зар је могуће да од оваквих људи тако нешто раде, ђубрад једна, тако се изразио, мислио је на те који су то урадили. Онда ми је рекао када сам поменуо господина Павловића да то није његово право име, него је рекао да је његово име Бранко Поповић, ја сам то био и заборавио. Тако да се ради о томе. А мислим да је он командовао тим снагама, ко би други, он је био командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коме, коме?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, тим јединицама које су то чиниле, Павловић. Јер увек када је долазио, Фадил је говорио командант Павловић. Мислим, ја нисам био присуствовао састанцима, не могу рећи, јер сам био изолован, био сам на фарми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви тог човека први пут видели, тог Павловића?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Први пут сам га видео када се то десило последњи пут, а онако сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те ноћи пре иселјења?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Те ноћи пре иселјења, лице у лице, али пре га нисам видео, али сам чуо од других, ево га, ту је, каже, говори, треба да идем, ово, оно, тако то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он долазио некада на неке састанке у Козлук, пре тога, на неке састанке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесте, ево ја рекох малопре, када је била та група људи када се требало оружје предавати, долазио је и пре, вероватно, ја нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је био неки састанак код џамије негде, април, мај месец?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Јесте прилике, ето, и то сам заборавио, добро сте ме потсетили. За џамију не знам, али, јесте било пред џамијом, не у џамији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред, пред џамијом.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Пред џамијом је било. Долазио је поп из Зворника који је био и неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били на том скупу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Јесам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Многи су нам сведоци о томе причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте, био сам на том скупу и говорио је тај поп, владика наш зворнички, говорио је неки хоџа, мени непознат, не знам одакле је, са стране доведен. Тај је човек био под притиском, био је уплашен страховито, видело се. Није могао ни да прича. Нешто се говорило око ове ситуације, како треба остати овде, не ићи, ово, оно и тако даље. То је укратко било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту био од власти из Зворника, да тако кажем? Да ли је био неко, представник из Зворника да је дошао на тај састанак?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисам могао видети. Ја сам видео само те, пошто сам био мало даље, са бочне стране, нисам пуно обраћао пажњу, јер је било пуно људи, али сам могао да видим да су била та двојица. Они су били говорници, говорили су о неким стварима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао тај Павловић, тај командант те ноћи када је дошао, да ли се сећате?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, не превише крупан, ту негде висине негде до 175, 180 цм. Када нас је почео тако престашивати рекао је да ће нас стрељати, ми смо се сви уплашили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био неки млађи човек, старији, плав, црн?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Овако, црн, црн, црн човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црн човек?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Црн човек, тако да је тог Раму више малтретирао него нас. Ето, то је била прва прилика када сам га у очи погледао. Можда сам и приметио да има један златни зуб са десне стране, али нисам сигуран. У тој ситуацији, чини ми се да је имао, али нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да се вратимо на оног Жућу. Ко је тај Жућа? Када њега први пут видите и која је његова улога, коме он припада? Кажете, био је у оделу. Да ли је то неки војник или цивил?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Тај је био у пратњи вероватно господина Павловића, одакле је био, када је био скуп. Ја сам га видео исто тада у маскарној униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада био и Павловић?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Када се требало оружје предавати, тада је била маса људи. Он је после тог краћег периода, рекао сам малопре, отишли су у Дом где су одржали још један састанак и где се морало договорити да се оружје преда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада био и тај Жућа?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Тада је Жућо био, вероватно у пратњи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је тај изгледао?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Био је крупан, развијен момак, имао је пуно наоружања на себи, имао је неког вазда наоружања, али је стално гледао лево, десно, имао је неки страх, колико сам ја приметио. Нисам ја тада ни знао, него ми је рекао брат од Фадила Бањановића, каже, то је тај Жућа који се брине о нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који се брине о вама?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неки ту из Босне или из Србије, ко је тај, да ли сте чули?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не, он је из Србије, колико је мени познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био црн, плав, какав?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Смеђ, смеђ, колико сам ја приметио, смеђ човек.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули име некада његово?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Звао се Жућо, тада у то време, звали су га надимком. Међутим, касније сам сазнао да се звао Војин Вучковић, звани Жућо и постоји његов брат који се звао исто, не знам како се звао, али он је правио проблеме у Челопеку исто, горе, али то је друга прича, то су били Дивичани, нисмо ми. То сам сазнао из новина, једанпут када сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ком смислу се тај Жућа бринуо за вас, ко је то њега одредио?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, наводно увек када смо се ми жалили у Козлуку да неко пуца около нас, престрашује нас, стално се пуцало у Козлуку. Ми кажемо, Фадиле, дај, ко ће то рећи, ево ми предали оружје, нема никаквих проблема, ко то сада пуца, шта је сада. А они су увек некога слали одозго, као брине се о нама, да то неће ништа бити, не бојте се ништа, док није дошло истеривање наше. Ето, колико се бринуо о нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте чули за неког Пеју?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Е јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то? О њему смо исто доста овде чули, па да видимо да ли Ви нешто о њему знате.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Тај човек је по мени био најреалнији. И Фадил Бањановић је са њим имао добар контакт и тај човек када се појави, то је далеко боље функционисало, у Козлуку није било никаквих прекршаја, није било никакве галаме, није било пуцања. Тај се звао Пејић. Једне прилике када је један наставник наш прави проблеме тамо у Козлуку, пошто је становао близу спортског игралишта, младићи су се играли лоптом, носио је пушку и претио је тим младићима да се не играју, јер ће он пуцати на њих, као сметају му, јер су била муслиманска деца. И ми смо се пожалили једне прилике том Пејићу. Баш сам био присутан у Дому исто козлучком. Био је крупан, средњих година, можда ту четрдесет и кусур, полицијско одело је имао, крупан је био. Тако је изгрдио овог наставника да смо се, малтене, сви обрадовали. Рекли смо, види има и добрих људи овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај Пејић био војник или цивил?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Био је у полицијској униформи, ја га никада нисам видео као војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У полицијској униформи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: У полицијској униформи, тада сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био из Србије или овако по говору, да ли сте некада причали?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Екавски је говорио, чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Екавски?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Чини ми се да је говорио екавски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме је он припадао, да ли знате?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Плава униформа, не бих знао рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плава униформа?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Плава униформа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до када се он појављивао да сте га Ви видели?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Отприлике ту негде половином маја, отприлике, нисам сигуран. После се није појављивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није се више појављивао?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Једно време је био ту, после је нестао, није се могло са њим успоставити контакт, мада је можда Фадил имао са њим контакт, али није долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ту долазио?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Није долазио, није се појављивао. Е морам рећи још нешто. Једне прилике исто је одржан, види, то сам пропустио, једне прилике је одржан састанак исто у Козлуку у том мом предузећу, где је било напољу, где је био и господин Грујић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То у «Витинки»?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не, ту где је штаб мој, у Козлуку, то је исто фирма где сам ја радио, када сам прешао из Ватрогасног. Био сам код куће па сам пошао у штаб и видео сам тамо седи група људи у полукругу. Грујић је седео овако као овај господин са ове стране, имао је црно одело, бркове, помршав, црна коса, имао је кравату и био је овако мало забринут, а поред њега је седео тај Пејић, са друге стране, да ли други или трећи, било је неких наших мештана, старијих људи. Вероватно је био неки састанак, скуп. О чему се расправљало, не знам. Нисам могао видети ове људе који су мени били окренути леђима, ко је још био, али Грујић је сигурно био. То сам заборавио рећи. То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајмо сада да Вас питам за Грујића. Ништа нам нисте рекли, ко је тај Грујић?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Овако. Ја сам по професији возач, малопре сам рекао, па сам често пута возио широм БиХ. Имао сам прилике да будем на територији Сапне, па сам га виђао често пута. Мислим да је он био неки чиновник, бавио се, да ли је неки инспектор или нешто тако. Бавио се тим послом, па сам имао прилике да га видим чешће пута и знао сам о коме се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је пре рата?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада се заратило. Шта сада о њему чујете, да ли га виђате за тај период до 26. јуна или чујете, евентуално, шта он ради?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисам чуо. Јесам можда последње чуо да се крије негде по Београду, скроз у последње време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него одмах после оног 08. априла, 10., када кажете да се заратило, па док нисте изашли у јуну месецу, у том периоду, да ли чујете, шта он ради? Кажете нешто, он је тамо председник?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Био је председник општине, то знам да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За време рата, док ви нисте изашли?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви њега видели, осим тог састанка, када је био и тај Жућа?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не, ја сам га видео само тај пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Пеја када је био?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Тада када је Пеја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И више га нисте видели?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисам га видео више ја. Можда је и долазио, али га ја нисам виђао, пошто сам био изолован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те ноћи 25. на 26. и тог јутра, да ли сте Ви њега видели ту негде у Козлуку?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви га нисте видели?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја га нисам видео, можда је био, али ја га нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате, ко је Јова Мијатовић?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Мислим да је и он имао неку функцију, чуо сам за то име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели тог Јову Мијатовића?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисам, чуо сам, познато ми је име, али нисам га виђао. Можда сам га и виђао, али нисам знао да се ради о тој особи, али ми је познато то име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли су људи ишли на посао из Козлука, за тај период, април, мај, јуни?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, господин Милић, одмах чим се десило, мислим да је доле, убијање када се десило. маса тих паравојних формација је била смештена у «Алхосу», у «Дринатрансу». То је био хаос. Причали су ми људи који су радили горе. Бошко им је лично рекао, покуните ствари, немојте долазити на посао, није вам сигурно и људи више нису смели ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти који су радили у Каракају?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Који су радили у његовој фирми, у «Дринатрансу», тако да нико није ишао на посао, нико није радио, какав посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су изгубили посао, да ли су добијали неку плату, накнаду?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ништа нису примали. Људи су остали на ледини, једноставно нису имали никаква права, то је био хаос.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, како им је тај радни однос, да ли је мировао или је престао, како је то било?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Немам појма, ништа нисам чуо, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је «Витинка» радила?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: «Витинка» је радила. Ја сам имао прилике баш да пар пута одвезем воду горе, јер је то било наређење од Фадила којег смо ми слушали. Био је председник штаба, ја и господин Амир, Амир Јакуповић. Једне прилике смо одвезли воде и неких сокова, јер су доле долазиле паравојне формације и једноставно нареди тамо неке, дај нам толико и толико воде, морате нам донети у штаб у «Алхос» горе. И ја сам имао прилике тада да видим те бандите какви су били. То су били људи дрогирани, брадати, прљави, нема какве није било формације, «Бели орлови», «Црвене беретке», Јовићевци, Шешелјевци, не знам како се зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то пре Вашег иселења?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је било пре, у периоду можда половином априла или крајем априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је на почетку било?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је пре било, јер питате ме о томе, па говорим о том периоду. Тако да сам имао прилике и те да видим, док није Кула пала, то се дешавало. Јер се сада припремао напад на Кулу, одвезли смо воду у «Алхос», један део, а други део смо одвезли горе у Везионицу. Када смо дошли пред Везионицу, приметио сам, било је отприлике петстотина војника. То се све спремало за Кулу, за напад. Тада, у том периоду је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је исто у Каракају?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је у Каракају, тако да смо ту воду што брже и сокове поделили и одмах смо се вратили назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то војска ту, чија је то војска?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То су били војници, било је свакакве војске, било је свакакве, било је и редовне некакве војске, младе, у нормалним униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је у то време командовао тим војницима на територији Зворника, да ли Ви знате?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, ко би други командовао него Павловић. Он је био командант главни. Ко би други могао, претпостављам да је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Ви знате до када је он био командант?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, ако смо ми истерани 26. јуна, логично да је био до тада, а и он је био ту, а после не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те ноћи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Те ноћи, да. Логично би било да је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се он појавио те ноћи? Да ли је био у униформи, у цивилу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Био је у маскирној униформи, кажем, био је љут, драо се на нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао оружје неко са собом?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не могу да приметим, можда је имао, а можда не, али у оном страху, верујте ми нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, имао је пиштољ уза се, у истрази те ноћи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Велики, могуће да је имао, имао је сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви рекосте сада, да се вратимо на ту ноћ, да Фадил одлази са њим, ту у Ватрогасно, да ли је тако?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: У канцеларије, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, па после одлази у српски штаб. Да ли сте Ви видели да он одлази са Павловићем или сте чули?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Поред мене су прошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отишли тамо?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Отишли напоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се враћао после Павловић?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја га нисам видео, није се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После га више нисте видели?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Фадил се сам вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сада можете, ето да кажем, да се вратите, ако можете у сећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема никаквих проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На то јутро, то је већ јутро?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се Фадил враћа из тог српског штаба. Шта он Вама каже?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ово што је прво пренео господин Харамбашевић, јер је он дошао пре пар минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, прво он Вама каже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво каже да ми, Шевко, овако ми је рекао, Шевко, ми морамо напустити Козлук, наређење од команданта. Мени је то пало тешко, након два, три минута долази Фадил и исто тако каже, морамо напустити, наређење, нема друге. Узмите мегафон, отиђите кроз махале, обавестите народ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали Фадила, са ким је он то тамо у полицијској станици у српском штабу причао?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисам га питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте икада после имали прилике да причате?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нажалост, нисам са Фадилом разговарао, јер смо дуго времена провели овамо, он тамо и нисам и он је у обавезама, али бих волео једанпут са њим да детаљно поразговарам о тим стварима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то њему саопштио тачно и како?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је рекао да ви можете само ту кесису најосновнијих ствари да понесете, да ли сте то питали?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, рекао му командант Павловић, ко би други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то Ви закључујете?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То Фадил каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте Ви присуствовали?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То сам чуо од Фадила, нисам присуствовао, то је Фадил говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је рекао?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Павловић командант је наредио, имамо сат времена да се иселимо и ту нам се гарантује некаква сигурност, да можемо живи изаћи, а након тог сата, да нам нико не гарантује наш живот, тако је говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви њега нисте питали ко је са њим био тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам га питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га питали, добро.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисам се ја петљао пуно у томе, нема потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Ви сазнајете где идете, где се иселавате? Када први пут? Да ли је било пре тога разговора да ће негде да се иде?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, било је међу људима вероватно нагађања, јер је била таква ситуација, хаотична, да би свако желео да изађе одатле, била је та пометња, пакао. Међутим, нико није знао. Све што смо могли да сазнамо, то смо сазнали од Фадила, јер је он директно разговарао са тим људима који су били задужени за то. Тако да је то било последњи дан, оно најсвежије, оно, морате ићи и нема друге и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај ваш излазак, ми овде имамо и неке изјаве да је тај излазак био добровољан? Како Ви на то гледате?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, госпођо драга, како може бити драговољан. Ако неко са пушкама, са топовима, хаубицама, не знам са чим, дође и сатера те на простор од некаквих двеста квадрата, четири хиљаде или 2.820 нас је изашло, а многи су и пре изашли, на разне начине, како може онда бити добровољно. Да ли је то добровољно? Ако је добровољно, онда да се сложим да је то добровољно. Значи да је било све организовано, плански рађено. Ми предали оружје, нисмо могли остати у нашем Козлуку опет, када смо предали све. Ја ходао, са опроштењем, у шорцу цело време, у некаквом штабу смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћу да Вас питам то. Да ли је тог јутра то за Вас било изненађење да ви треба да напустите или не? Кажете, није било добровољно.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Шта Ви мислите, да ли би за Вас било изненађење да неко дође са пушком пред Вашу кућу и каже, имате сат времена да напустите кућу. Да ли би то за Вас било изненађење?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да то схватим, да нисте знали, да ли је тако?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисмо знали, како ћемо знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало пре нешто помињете, било је раније приче, Фадил, да ли је и за њега било изненађење, да ли то знате или не?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, не бих знао које су Фадилове мисли, али вероватно се и он изненадио. Можда се изненадио, можда и није, ја не знам о чему су они разговарали. Јер за нас је можда најбоље било да изађемо у таквој ситуацији, због чега би остали ту и под таквим околностима. Боље да изађеш, па нека ради шта хоће, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било борби око Козлука у том периоду, мај, јуни? Да ли је ту била нека линија фронта, линија разграничења близу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, била је, него шта. Близу је била линија фронта, ми смо могли да чујемо све борбе које су се водиле на Малешиху, горе околина Сапне, то је трештало стално. У том моменту када смо ми истерани, то сам заборавио, видите, казати, десило се да су већ људи били горе постављени у разним

униформама, на сваких двадесет метара, на тридесет, по нашим махалама. Ја сам отишао последњи да узмем некаква документа, нисам имао ништа уза се. Узео сам само возачку дозволу, послали су ме горе да узмем то и када сам дошао кући, приметио сам једног војника, стоји пред мојом кућом. Ја сам га питао да ли могу да уђем у кућу да узмем своја документа. Он је рекао, узми. Тако ми је причао како је био у Вуковару. Питао је мене, да ли има овде «зелених беретки». Ја сам рекао, откуд ја знам шта има у шуми, видиш да ми немамо ништа, откуд знам. Тако да сам то видео да су већ били ту. А када смо ми већ били доле, када смо били при истеривању, пред нашим одласком, већ су биле наше куће гореле поједине на периферији, горе Мархоши и то, већ су палили куће и било је неке пуцњаве. Чула се ту у близини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било те војске, где је та војска распоређена тог јутра?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ми смо били у обручу пре истеривања. Обруч је кренуо са свих страна, од Дрине, са брда, около и то се полако сужавало до центра Козлука. И када смо ми сатерани у тај катао, то је био крај, потпишете се и идете вани и ћао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поменули сте неког Студеног. Ко је тај Студени? Да ли је и то неки војник или цивил или полицајац?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Тај човек је исто био у униформи, средњег раста, момак. Фадил га је ословљавао као Студени, звао се неки и Нишки и Студени. Звали су се увек неким надимцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тог виђали и раније или само?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То сам видео први пут тог Студеног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је његова улога, шта он ту ради?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Немам појма. Био је у униформи, униформисан је био и био је ту. Коју је улогу имао, ја не знам. Углавном га је Фадил ословио са неким чином, ја не знам којим и рекао му је ово што сам малопре рекао, да не понављам, ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неког претресања приликом улазака у аутобусе или касније? Нешто смо о томе чули, па да видимо, да ли се Ви тога сећате, да ли је тога било?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, добро, немогуће је све обухватити. Можда сам ја испустио. Било је пре и крађа аутомобила, било је пљачки, било је свега, али све се то некако превазишло, али ово је преко све мере. Међутим, многи су људи опљачкани када су улазили у аутобусе, нису могли понети ништа, нема шансе да понесеш. Мене није нико дирао, али чујем од других да су неким узимали паре, злато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су Вам испричали?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Мој комшија да је неким одузето злато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док су улазили?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Док су улазили, да, тако да је било тих случајева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких проблема касније, на мосту или у Лозници или нешто?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Причао сам у Лозници да је било проблема. Када смо прешли у Лозницу и формирали колону, група четника нас је чекала ту наоружана и није нам дала пролаз. Фадил је отишао и довезао Црвени крст.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту било неких напада, препада, да сте Ви лично видели или сте чули?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Није било, али је било заустављена је колона била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да, то сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је било таквих сличних проблема у Суботици или на Палићу можда, да вас је неко нападао или је то све било?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Није било неких проблема. Јесмо приметили једног, Бањановић је познао једног Ђуро, био је крупан човек који је био на Кули. Чини ми се да се звао Ђуро. Он га је познао и рекао је, види, па овај овде издаје нека документа, тај Ђуро, а био је, на Кули су га виђали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је био неки војник?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Био је неки војник на Кули, а сада је дошао ту у Суботицу, па је издавао неке пасоше, не пасоше, радио је неке послове тамо око неких папира. То ми је рекао овај Бањановић, а ја га нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поменули сте у истрази и тог Душка Вучковића, да је често био у Козлуку. Ко је тај?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, то је био момак који је био задужен кобојаги за нас, да нас чува, по договору са Фадилом. Често пута је долазио доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то онај Жућа?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Тај Жућа, да, Војин Вучковић, Жућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војин Вучковић. Не, не, неки Душко, питао Вас је тужилац, ова Џемила Беговић, каже, Душко Вучковић.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да није брат од овог, Репић, звани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Репић?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да, тај је био у Чelopeку, то сам рекао да сам видео из штампе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега некада видели?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисам уживо, јесам само преко штампе у једном листу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно у новинама?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Мучење када је било тамо, јер знам, читао сам један лист, мислим да је «Глобус» објавио, рођак од моје жене, звао се Хацић, да ли Изет, њега су уболи ножем, па га распарали овако, он је увукао стомак, то има у тој штампи, тај лист. То сам чуо, ту његову изјаву, да је то урадио тај Репић и тај човек је преживео, отишао је у Шведску, тамо је и умро, изгледа. То је рођак од моје жене, то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то посредно знате?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То посредно знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А причали сте да сте радили на некој фарми јаја. Шта о томе можете да нам кажете?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Овако, ја сам био возач у Ватрогасном, па сам после прешао у «Пољезар», то је исто у једном дворишту. Имали смо ауто, «Заставу 624», ја сам то возио и једанпут су дошли људи и рекли, Фадилу и мени, једне прилике ту у «Пољезару», најбоље би било да ви то возило дате нама, као за војску, да буде за потребе војске, а ми ћемо тебе пребацити на фарму, доле је теби сигурније и тако даље. То се мени више пута дешавало. Ја нисам дао зато што је то возило било наше и сматрао сам да то припада нама, што ће њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти који траже, да ли су то исто неки војници?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То су тражили неки људи ту из Козлука, прво, а после су долазили неки из Зворника као претили, требаш дати, овако, мене упозоравали. Ја нисам хтео, док нису дошли једанпут неки униформисани људи у војним униформама, два, три непозната, са једним мојим комшијом који се звао Тешо. Био је са мном радио и он је исто замолио, Шевко, подај возило, нема везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то дешава?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, то се дешавало мало пре, негде у априлу месецу, не знам ни ја, априла. Ја сам пребачен на фарму. Ево да испричам и ово, ако има неког интереса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то фарма?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је била фарма кока носиља где је радио Авдо Јатић, то је његова фарма, био је кооперант са нама, са мојом фирмом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто у Козлуку?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Исто у Козлуку, недалеко од фабрике «Витинке», сто метара. Ја сам био доле једно извесно време и имао сам прилике да видим када су људи долазили. Једне прилике дођоше брадати људи и ја гледао овако, ко је, шта је, непознати. Познам једног човека који је био подворник у Сапни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цивил?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: У цивилу, да. Они су њих довели под оружјем да утоварају јаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био неки Муслиман?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај кога сте препознали?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Јесте из Сапне, подворник, није један, него су била два, три, био је зет Нурије, једног из Козлука, Везовића и био је тај подворник и још сам неке знао, не могу да се сетим по имену. Па, тако када смо пили кафу ту код стрине Рукије, ја сам гледао да се испече кафа, тај стражар који их је довео, мене је познао, јер сам ја био фудбалер познат на том крају, па смо играли лопте једне прилике доле за село Роћевић. Он је мени рекао, па ти Шевко мене не познаш. Ја га погледам, рекох, не познам, ти си млад, ја сам старији, не познам те. Па, каже, ти си играо код нас лопте. Не знам како се момак звао. Тај момак их је довео да утоварају они јаја и те сам људе познао, били су под брадом. Ти су људи, после ми је тај момак, позорник, човек, био је негде педесетих година, крупан, висок, рекао, позорник кога знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли му је то презиме?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не, позорник је човек који је радио у школи, па се звао позорник код нас. Он ми је рекао, ако можеш, иди, донеси ми макар жилет да се обријем, имао је оволику браду. Ја сам га једва познао. И ја сам то учинио и ту смо попили кафу и ти су људи отишли. Више пута су долазили тако брадати људи да возе јаја. Ја сам морао дати, напишем отпремницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, ту док сте пили кафу, шта кажу они, одакле долазе?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нису причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи, да ли су они неки слободни људи или?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Како ће бити слободни, када су били у логору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја не знам шта се дешавало у логору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су били, шта сте сазнали?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Били на Економији или у Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам то каже? Како сазнајете када кажете, не смеју да причају, како сазнајете да су са Економије?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, ту су долазили са Економије људи, знам да су били на Економији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам каже да долазе са Економије? Економија је, где?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, тај човек ми је шапнуо, на Економији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шапнуо Вам је?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај стражар који њих доводи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је један момак из мог суседног села, српског, Рођевићи, ја не знам о коме се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Србин неки?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Србин, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај у униформи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: У униформи је био војничкој униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У војничкој?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: У војничкој униформи, млад момак неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са њим могли нешто да причате?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисмо ништа посебно, онако, узгред, то ми само рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како он њих довози?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Довезли су их неким аутом, чини ми се, било је како ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када их доведе, шта они ту раде?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Утоваре јаја и поново се враћају горе, возе са камионом јаја, иду на Економију у логор. То је било више пута. Долазили су ту и неки други, али, пар пута су и ти долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали после, какав је то био логор на Економији, шта је то било, ко то држи, шта је то?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, држале су те паравојне формације, вероватно, ја нисам био присутан, али по причама других, то се зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то чува?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, чувале су те паравојне формације, а ко је био надлежан за то, зна се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, ко је командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за још неки такав логор, та Економија, кажете «Алхос»?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Пазите нешто, Економија, Челопек, Дом у Челопеку, Везионица, Стандард, «Алхос», «Хладњача», где све није било. На крају Технички школски центар, хиљаде људи на једном месту, Бошњака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, ко је те људе ту сместио, ко је то одлучио, у све те логоре које сте сада набројали?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, ко је могао други него командант. Ко би могао други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Команда, чега?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, ко је командовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам, председнице, нећу Вас уопште више прекидати, али прошли пут смо имали исту интервенцију. Сведок сам каже да не зна о логорима, да ово, да оно, Ви га питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, колега, молим Вас.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немојте молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, заиста сам крајње коректна, седите, молим Вас седите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немојте наводити сведока да нешто претпоставља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нигде га не наводим, колега, немојте да сте некоректни.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Стављам примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, стављам примедбу, онда ћу ја сести када је будем хтео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То док сте у овој судници, неће моћи тако. Ја ћу Вам рећи, када Ви будете овде, онда ћете Ви мени рећи када ја будем ту. Немојте, молим Вас, да сте некоректни, заиста, ако је ово некоректан начин испитивања.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Прошли пут сам Вам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нити му шта стављам у уста.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Прошли пут сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу са Вама да полемишем, седите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Питате три пута да ли он нешто претпоставља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли зна.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кажете, да ли претпоставља, ко је био командант. Па, како да зна, када није ни био човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите молим Вас.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не можете тако рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док не поставим питање, не могу да знам шта ће човек одговорити.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Према Законику о кривичном поступку, имам право да ставим примедбу на Ваше питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду, ставили сте примедбу, седите. Да ли сте виђали неке припаднике територијалне одбране у Козлуку за то време и да ли знате да ли је била територијална одбрана ту?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Како мислите територијална одбрана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Територијалци, знате ко су територијалци. Да ли је било тога у Козлуку?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нема какве бабе није долазило. То се не може описати, разних формација, то је хаос био, Јовићевци, Шешељевци, Аркановци, ови, они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте разликовали све те формације?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Имали су амблеме, звали су се овако, «Црвене беретке»; ја седео са њима, морао га хранити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било војске ЈНА на територији општине Зворник пре него што се заратило? Војска ЈНА, да ли је ту била нека команда или гарнизон, нешто?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Биле су у Шепку, биле су, педесет тенкова је било у Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још пре?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, пре негде у априлу када су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, тада су дошли, а за време мира, да ли је било ту војске, неке званичне војске, некакав гарнизон?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Није био гарнизон, колико знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Колико знам, није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да Вас питам, овде у оптужници стоји и да је са вама заједно пресељено принудно и село Скочић. Да ли нешто о томе знате?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, ја сам лично учествовао ту, јер сам имао задужење од Фадила да, пошто сам возио камион, да одем тамо и да те људе прихватим. Они су заједно са нама изашли. Шепак је остао последњи је био тамо у Лагатору, а ови су пошли са нама и ти су људи заједно са нама изашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви отишли по те Скочићане?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, то када се дешавало, тај последњи, 26. Они су са нама заједно изашли, они су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току дана?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: У току дана, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до тога да Ви одете по њих?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, упалио сам камион и отишао тамо. Фадил је наредио да одем, јер су они изразили жељу, да иду са нама заједно. То је близу, два километра одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате нешто о томе непосредно, када су они то?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Они су заједно са нама дошли. Када сам ја дошао тамо, људи су говорили да су имали проблема са комшијама, како су их напали, ово, оно и да ту не могу остати, да се купе и да иду и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да хоће да иду са вама заједно?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да иду са нама заједно, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких људи који нису желели да изађу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Била је једна група људи у Козлуку који нису хтели да иду и ја сам баш био задужен, имао сам задужење од Фадила, немој да нико остане од наших људи, ко ће да иде са нама. Па сам отишао тако у пар фамилија, обишао и питао сам, неки стари људи су рекли да неће да иду из своје куће, нека их убију, хоће да остану. Остало је пар момака, ја мислим да је то све побијено, остао је Сенахид Спахић са своја два сина од дванаест, тринаест година, остала је једна фамилија Буза, горе младић један и још Адем и још неких људи десетак, за које се тренутно ништа не зна, али нема их. Значи, тих петнаестак људи је побијено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти који нису хтели?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Који нису хтели да иду, они су највероватније побијени одмах пошто смо се ми иселили, јер смо чули пуцњеве баш у тим крајевима, у близини, ту су негде били, претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли се неко вратио у Козлук? Да ли сте се Ви лично враћали?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не, не. Ја сам остао у Бечу и дан-данас већина Козлучана је тамо и живе, људи раде, тамо живе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови који су се вратили, да ли знате када су се они вратили?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, неки су се људи вратили, отишли су људи на ратиште да бране Босну. То је одмах можда након пар месеци, два, три месеца, неки су се људи враћали, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да стално живе?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Који људи да стално живе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се неко вратио да стално живи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Мислите, сада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Има, гро људи Козлучана се вратио у Козлук. Људи су добили своје куће назад, поправили, реновирани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са том имовином, са кућама, можете ли то да нам кажете? Да ли сте Ви сазнали тада, а ако сте касније, када?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, то је познато и птицама. Кроз моју кућу прошло је десетак фамилија. Ја сам пре рата направио кућу можда на неких шест

месеци. У тој кући сам живео ето тих шест месеци. Скућено је све било. Све је то однето, очерупано, као кокош.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви то сазнали?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, сазнао сам након седам година, када сам први пут дошао у Козлук и морао сам да питам тог мог «подстанара», могу ли ја ући у своју кућу, мало да погледам. Након седам година, замислите како се сада човек осећа, када дође у своју кућу и пита, е, могу ли ја господине ући у кућу, да мало видим кућу. Е тада сам сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са Вашом имовином? Да ли сте нешто обештећени?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ти људи који су дошли из средње Босне из разних крајева, све је то отишло, однето, разнето, нема ништа. Нисам, ја нисам добио динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то људи? Да ли су то избеглице неке или?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, било је и наших домаћих, прича се бар тако, да су и они крали, али било је људи и са стране, то је све разнето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ти који су насељени у Козлук, ко су ти људи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То су људи са стране, Срби, са стране што су дошли из разних места, дошли ту да живе. Неки су остали, хоће да живе ту. Сада су добили доле у Пилици, десетак милиметара од нас, једно ново насеље, па су се доле иселили, неки су остали у Козлуку. Сада је структура промењена доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тада 26. јуна када сте Ви изашли из Козлука, ко се одмах ту населио?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, дошло, у Козлуку је било око петнаестак хиљада Срба, све је било планирано унапред, из Какња, из Сарајева, било је Срба из 25 општина, бар тако причају, 25 општина. Па смо ми почели папире гањати за поврат имовине, па то је хаос био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је нешто успело, нека имовина да се поврати или не?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја лично нисам ништа повратио од моје имовине, нити желим. Нека су све однели, нису могли однети земљу. Ми смо се поново скућили, поново имамо, а они нека виде шта ће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да је у почетку било жеље код свих да одете у Тузлу. Да ли то није дозвољено или сте ви одустали? Како је дошло до тога да не одете у Тузлу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја сам малопре рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На почетку?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Проблем је био како проћи поред српских барикада. Прво село Табанци, Челопек, Тршић, све су биле барикаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви сами одустали или је неко учествовао у томе да вас одговори од тога?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Сада ћу Вам то објаснити. Када је вероватно Фадил разговарао са Бошком Милићем из табаначког штаба и упозорио га је да није проблем проћи кроз Табанце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него после, да.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Јер смо ми комшије, у добрим смо односима били увек. Али је проблем проћи у Каракају, јер су горе та банде које су људе скидале, ликвидирале у «Алхосу», то се знало. Мој комшија Мустафа Имамовић и Мустафа Купинић, то су ми лично потврдили јер су били тамо. Покушали су прећи пре него што смо ми формирали колону и скинути су на тој барикади и одвезени у

«Алхос». У последњем моменту их је спасио Србин Петар Пупа, кога ја знам, мој колега. Тај неки командант га је питао, познаш ти ове људе када су их премлатили на мртво име. Питао је, да ли познаш те људе, каже познам. Да ли гарантујеш за њих. Каже, гарантујем. Би ли они за тебе гарантовали. Каже, би. На тај начин их је пустио, тај Пупа их је спасио, Србин. То неке детаље знам, јер су ми причали људи који су то доживели. Ето, из тог разлога то знам. Међутим, како није дошао овај Црвени крст из Тузле да нас преузме, ми нисмо могли наставити пут даље, ми смо одустали од тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим на оно раније, када сте хтели сви, када је дошао и Шепак, и Скочић и сви?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Тада је то и планирано. Неки су људи већ контактирали Тузлу и Сарајево да нам неко дође, да нас преузме, да не идемо сами. Пошто нису дошли за два дана, ми смо одустали од тога, куда, где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је после било са том одлуком? Да ли је било још људи који су желели да изађу или не?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, ми смо сви хтели практично да изађемо. Због чега би остали у таквој ситуацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово 26.06.?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: 26.06. смо морали изаћи, ко те питао, хоћеш, нећеш. То си морао под присилом изаћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, то није била ваша жеља?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Јесте била жеља, у смислу да спасимо живот, да изађемо, да, али смо морали под принудом изаћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја ћу Вам сада предочити одбрану оптуженог Грујић Бранка који каже, па да нам кажете да ли је Вама нешто о томе познато, да је влада донела одлуку усмену, на основу договора са Фадилом, да се вама одобри да можете, значи да је практично то била добровољна одлука Козлучана да изађу, да то није било ништа принудно и он каже да је након тога влада овластила штаб, начелника штаба територијалне одбране и полицију, да они то вама омогуће, практично, добровољни излазак из Козлука, што сте ви и желели. Да ли Ви знате нешто о томе, да ли је то тачно или не?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Због чега би, госпођо, онда била узбуна толика, пуцњава, једна пуцњава, друга пуцњава, трећа, да изађемо добровољно. То је било све под принудом, под силом морао си изаћи, какви добровољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он такође каже да је то нетачно што пише у оптужници да сте ви имали само сат времена да се спремите, већ он каже да сте ви имали много времена, неколико дана да се припремите, спакујете и тако даље. Да ли је то тачно?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Поред овакве пуцњаве, могли смо се припремити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви лично сазнали да треба да напустите Ваше место Козлук?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: После састанка Фадила и Мехмедалије и овог Халида и овог Павловића, када су отишли у српски штаб. Онда су дошли и рекли, имате сат времена да изађете, тако су ми они пренели, Фадил и Халид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А други мештани, да ли можда неко од других мештана, да ли Ви имате сазнање, да су они знали раније да ћете ви изаћи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Немам та сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате та сазнања?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажете, тај велики папир на коме је писало да ви предајете имовину. Да ли сте прочитали, да ли сте успели да прочитате тај текст?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Како ћу, ко те пита за текст, морао си на брзину да потпишеш, само да извадиш живу главу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А та двојица што су правили тај списак, да ли се сећате, како је то изгледало? Да ли је то куцано машином или ручно писано или како, попис становништва?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не, нисам имао прилике да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте присуствовали?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисам присуствовао. Ту је био Омер Харамбашић задужен и Хусеин Дубочанин. Мене чуди, ево сада се Вама обраћам, да нисте позвали тог човека да Вам нешто каже. Ја сам са њим контактирао и он се баш изненадио да га нико није позвао да буде као сведок. Обраћам се онима који су задужени за то. Тај човек може много, много што-шта да каже овде, јер је био присутан уз Павловића који му је то наређивао да пише. Многе ствари зна, Чак, штавише, једне прилике ми је рекао, сада када сам био у Козлуку, да је било говора да би они нас требали да воде тамо негде у Црну Гору, а не у Аустрију или не знам где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се он зове?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Хусеин Дубочанин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дубочанин? А где он живи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Сада живи у Козлуку, он се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Козлуку?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Био је у Аустрији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта рекосте, када Ви сазнајете да идете у Суботицу, Палић, Мађарска, Аустрија, када?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ми нисмо знали где идемо. То је било непознато. Наједанпут се испоставило, нисам ни сањао да ћемо ићи у Аустрију. Тамо су нас људи дочекали, све је било организовано, сместили нас по црквама, по логорима, лагерима, по петсто људи је било у лагерима, катастрофа, хаос, ваља то све преживети и бити нормалан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имаћемо можда после још неких питања. Сада колеге из Већа да Вас питају, ако има неких питања.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нема проблема, изволите, ја сам спреман да одговарам. Ја говорим истину, немам чега да се стидим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Оно што знам, ја ћу рећи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Пекмезовићу, рекосте да Вам је Хусеин Дубочанин, да је он правио те спискове, да ли је тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Али, ако сам добро схватио, рекосте и да Вам је он причао да је било говора да Ви треба да идете за Црну Гору, а не овамо за Мађарску?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Јесте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где говора, са ким говора?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Говорио је господин командант Павловић, када су били у четири ока. Он је питао, интересује се када пише оне папире, па добро, друже команданте, где ћете нас, шта ћете са нама. То ми је рекао сада, пре пет, шест месеци.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, да.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ето то је то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Рекосте да је у Козлуку било пре рата око четири хиљаде људи, од тога 92% Бошњака, 8% Срба.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Заједно са Ромима, пошто је било мало Рома.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Те да је овом приликом из Козлука изашло око 1.800 људи. Шта је са оне 2.200 за ова два месеца?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Они други су се сналазили на разне начине.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И то сте нешто поменули.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Преко Србије, на разне начине, разним везама, наше су многе породице отишле, жене су ишле пре, ми смо остали, они који нису хтели ићи, тако да је остало.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Причали сте и о барикадама окол, постављеним барикадама око Козлука, Козлук је у потпуном окружењу, тај обруч се све више сужава, па Вас питам, како је могуће да 2.200 људи и поред свега тога, изађе?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, могуће је, свако је имао неког свог пријатеља из Србије и раде везе и везице.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То су те неке везе?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па су поједини људи помагали, на разне начине су се људи сналазили, да ли парама, јер те банде које су долазиле, тражиле су паре и пљачку. Дај му паре и идеш на небеса, ако треба.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Упоредите нам ситуацију у Козлуку, тако једну општу ситуацију у Козлуку у време оног првог вашег покушаја Козлучана да изађете, када сте два дана чекали долазак људи из Црвеног крста и неких месец, месец и по дана касније ово, дакле 26. јуна када сте изашли. Упоредите те две ситуације у Козлуку. Када је било Вама, Вама лично, Вашој породици теже, горе, опасније, по неком Вашем осећају, приликом оног првог покушаја изласка или сада? Када сте се осећали, што би рекли, небезбедније у Козлуку?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Господине, сваки дан када су дошле те банде на територију Босне и Херцеговине, сваки дан је био пакао за нас и није било разлике, хоће ли бити дан, ноћ, да ли је то пре месец, после месец дана, сваки дан је био хаос, катастрофа за нас.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је спорно или можемо рећи да је неспорно, да сте оном првом приликом, Козлучани желели сами да изађу, да их нико није терао, да никакве присиле у том смислу није било, изузев, наравно, једне објективне ситуације, једне опште ситуације где се ратује, него да лично нико није терао Козлучане да иду, него да су се сами организовали и формирали колону од километар, десетак хиљада људи у тој колони, да су сами желели да иду.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Није то истина, немојте скретати са теме. То је све било под притиском. Нико из своје куће неће ићи добровољно. Би ли Ви изашли и напустили своју кућу добровољно?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Немојте ми на питање одговарати питањем, него само нам реците, да ли је неко том првом приликом, дакле, том првом приликом, да ли је неко рекао, идете за сат времена, има да се иселите из Козлука и тако даље или сте се самоорганизовали?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Што ће говорити за сат времена, када нам је сво оружје одузео, када се стално пуцало у Козлуку, када је стални био притисак, психолошки, психички.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не пита Вас колега тај део, онај први део.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Говорим за онај први пут, за онај први пут, на неких месец и по дана пре тога, када сте се организовали, схватио сам, десетак хиљада људи у колони од километар, два дана чекате долазак људи из Црвеног крста и онда одустанете, па Вас то питам, да ли је то неко организовао, да ли је то неко организовао, наредио, позивао мегафонима људе да иду и тако даље?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не, ми смо из ових разлога то и учинили, зато што су дошли људи из Шепка, из Скочића и ми који смо сами доживљавали то код својих кућа, то пушкарање и пуцање и притисак и једноставно смо одлучили, боље да изађемо, него да то трпимо сваки дан. И када смо чули шта људи причају, народ се уплашио, узбунио, па смо покушали то да изведемо. Пошто нисмо могли.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли у том смислу, дакле, пуцање, тај осећај небезбедности ту, да ли је он већи, гори, тежи, сада у јуну, крајем јуна него онда када сте сами покушали да изађете?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па и тада је исто било. Ми нисмо имали никаквог наоружања. Банде су сваки дан долазиле у Козлук и провоцирале и пуцало се и Фадил је стално интервенисао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То Вас питам, господине Пекмезовићу, јер Ви у једном моменту рекосте да сте то, на неки начин, доживели као спасење живота, буквално као одређен спас, то да изађете, доживели сте као неки спас, да спасете голи живот.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Како Вас неко може спашавати, ако пуца на Вас. Да ли је то спашење? Ја морам, ја сам присиљен да изађем, зато што пуца на мене, стално ме препада, нема никаквог нормалног живота. Због чега бих остао ту. Да ли би Ви остали ту. Ја морам да изађем, принуђен сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Пекмезовићу, морамо да разјаснимо овде две основне ситуације – да ли је излазак из Козлука резултат стварања небезбедности за његове становнике, да неко ствара такве услове, да људи, на крају, сами кажу, еј, не могу више, аман, ово се више не може поднети, боље ићи «црном ђаволу» него остати овде или је оно под претњом пушке, «марш напоље», разумете, то су различите ситуације. Суштински, за вас је то исто, последице су исте, али су различите ситуације у овим причама које ми причамо у овој судници, па због тога покушавам са Вама да некако расправимо. Бојим се да ћемо тешко.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ово сам заборавио, један детаљ, можда је битно за вас овде. Када се колона формирала, ту колону је снимио Мехо Хациалић, мој комшија.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Снимио са?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: На видео касети и та је касета постојала. Међутим, када сам ја давао исказ, који је тражио исказ ови из Хага, молио је мене да зовем тог човека да потврдим да ли је та касета ту. Ја сам назвао њега у Босну и он је рекао да је та касета одузета од њега, да су је Срби одузели и да он не зна шта је са њом. А постојала је, сигурно је касета постојала, он је то снимио, то знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нешто смо чули у том смислу већ. Ви кажете да сте Ви тај дан отишли по Скочићане?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да Вам је то рекао Фадил?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да, да, наредио, јер су они изразили жељу да се тако учини.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта Вам је рекао Фадил у том смислу, да желе и Скочићани да иду са вама, да ли Вам је то Фадил рекао?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да не могу више људи да трпе терор.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Када сте Ви дошли, како сте те људе обавестили да Козлучани иду, да је наређено? Да ли су они то већ знали?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Већ су пре људи контактирали, већ су, ја нисам, Фадил је са њима контактирао, шта се договарало, како, шта, вероватно је био разговор са Павловићем, овим људима који су били ту, да и ти људи изађу заједно са нама, вероватно је тај договор. Ја сам отишао међу људе тамо, јер су били уплашени,

испрепадани. Ја не знам ту ситуацију. Ја само знам толико. Ја сам отишао по нахођењу Фадила да те људе приведем, што је могуће више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је пре тог јутра и тог наређења?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Тог јутра је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли пре тога знате нешто за Скочић?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Немам појма ја пре за то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: О том јутру и говоримо. Чиме сте дошли у Скочић?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Имао сам ја моје возило, «Заставу 624», које сам ја возио лично.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је тамо било наоружаних људи, униформисаних људи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Како да није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У Скочићу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Где није било. Људи су страхоте доживљавали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То јутро, то јутро, да ли је било?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То јутро исто је био напад код њих, када је био напад на нас, био је и на њих напад, од неких других формација, можда није од ових, али од неких других.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Овде смо чули, у Козлуку да су неки наоружани војници, униформисани ишли од куће до куће и истеривали људе из кућа. Од Вас нисмо нешто чули лично.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја нисам могао Козлук да видим цео шта се дешавало. Можда се и то дешавало, ја не знам. Ја говорим за онај детаљ где сам ја био, на тој територији.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је тако што било и у Скочићу, да су дошли у Скочић или су они већ били тамо, на неки начин, организовани?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нису били организовани, људи су и тамо исто доживели напад, и тамо је био напад исто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него то јутро, то јутро када Вас Фадил шаље, то јутро?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: И то јутро је тамо било исто тако, било је свега преко дана.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је њих неко позивао да напусте, да ли их је неко терао из кућа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита, извините, пита колега, да ли је организовано и код њих овако, да дођу аутобуси по њих, камиони или нешто?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не знам за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то видели када сте дошли по њих да их обавестите?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Људи су били испрепадани, људи нису знали где се налазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, није код њих било ових камиона, аутобуса?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Није било камиона, они су дошли у Козлук да иду са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Заједно, нема, то је село мало.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Само да искористим, са Вашом дозволом, замењиваће ме Сташевић.

Констатује се да ће у наставку претреса адвоката Ђорђевића замењивати адвокат Сташевић Слободан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Пекмезовићу, ако сам Вас добро схватио, Ви сте били члан тог неког штаба, Кризног штаба или тако нешто?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је више било формално.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Шта је то, објасните нам, шта је то?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је једна екипа људи која се бринула о нашим мештанима, спонтано, на челу са Фадилом Бањановићем. Ми смо били ту присутни, мада је кроз тај штаб прошло више људи. Ја сам можда био нека трећа генерација. Људи су долазили и одлазили, неки су ишли пре, сналазили су се, пре него што се то десило, тако да је то био један штаб где се Фадил поштовао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како се обезбеђивала храна и друге сличне потребштине за толико људи у месту? Ето, 4.000, на крају 1.800 и нешто људи, ипак је то пуно људи, треба обезбедити храну, пиће?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Срећа је да смо имали и доста резерви.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Залихе су биле?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Имали смо доста залиха и то је трајало дуго времена. Међутим, у последње време, то се испуцало, потрошило, тако да нам је један Драган са којим је Фадил разговарао, два пута довезао храну, да ли из Пилице, да ли из Шепка, не знам тачно, па је други пут био заробљен, и он и храна, све су му то отели доле када су чули да вози.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су радиле какве продавнице да се може купити по продавницама?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисмо могли изаћи нигде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него у самом месту? Претпостављам да је било неких продавница?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Све је отишло, био је једино Амир, Амир Јакуповић, он је имао нешто залихе робе, он је донео у штаб, дао нама да народ користи шта има.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте имали здравствену амбуланту, да ли је то функционисало, да ли је било лекара? Како су људи здравствено збрињавани?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Лекар је био, малопре сам рекао, ништа није било, ми смо морали људе одвозити у Зворник под пропусницом, али је у месту био, Адин овај из Јање, о коме сам већ причао, Хуремовић, мислим да се тако презива и срећа да смо њега имали, а понекада смо морали људе возити у Лозницу под најтежим околностима. И то је престало, није могло, тако да је Адин помагао то што је могао помагати. Често пута је заробљаван, па враћан, па кола, па ово, па оно, свашта су радили са њим, али углавном тако је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, Тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сведочећи о аутобусима који су пролазили кроз Козлук, рекли сте да сте видели људе повезаних руку. Ја бих молио да то опишете речима, шта то значи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ево, ја ћу да дочарам овако, људи седе у аутобусима, руке назад, глава доле и нема гледања. Напед је стражар и возач, нико више. Пуна четири аутобуса таква су отишла за Пилицу, ти су били ликвидирани.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То повезаних руку значи, укрштени прсти са рукама иза главе?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Јесте, тако сам мислио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Село Скочић, са којим селима се граничи и које су националности мештани тих села са којима се Скочић граничи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, то је удаљено свега два километра од Козлука, има Рићи са једне стране, има Угљари, српска села, тамо Јасеница, један део Кисељака, тако да је то село скроз у окружењу српских села, Скочић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли, ја правилно закључујем, ако кажем да је муслиманско село Козлук сада, дакле, са претежним муслиманским становништвом, једино село муслиманске националности према Скочићу или има још таквих села?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нема, има Шепак, он је мало даље доле, то је већ девет километара од Скочића. Значи, има Шепак, има Скочић, Козлук и Дивич, на тој територији гравитира, нема других. Е после, тамо има у дубини Босне, то су Сапна и околна села, где је већинско муслиманско становништво, бошњачко. Ту нема, само та четири села.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре него што сте ушли у аутобус на дан исељења, био је сто за којим су седели неки људи и пописивали и потписивали као представници домаћинства за чланове домаћинства који излазе. Да ли се сећате, ко је све ту био код стола када је вршено пописивање?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, у таквој једној ситуацији, немогуће је то приметити, јер човек спасава главу. Потписао си нешто, не знаш ни шта ни како, идеш даље. Пар људи је седело, ја не знам, нисам могао да приметим, нису ми у очи пали, заиста.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У својој изјави коју сте давали хашким истражитељима, поменули сте да је код тог стола био Марко Павловић. Шта можете да кажете у вези тога?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Било је, ја сам рекао било је униформисаних лица, а нисам могао да гледам ко је. Могуће да је био, ја не знам, нисам га видео, нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сада се не сећате да ли је био или није био?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: А у тој изјави сам рекао да је био?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ако сам рекао да је био, онда је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала лепо, немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја имам да ставим једну примедбу, пре него што поставим питање, а то је да је из исказа сведока је потпуно јасно, потпуна јасна разлика између првог њиховог исељавања и другог, јер у првом исељавању, између осталог, излазе у Тузлу, на територију, а у другом, не знају где иду. За друго исељавање је рекао да је постојао код њих велики страх да не иду у Пилицу, да их не би тамо стрељали, као што је чуо да су ове друге стрељали, али без обзира на то што је рекао и председник већа и члан већа, опет питају, каква је разлика. Сматрам да то није у реду, такав начин испитивања, јер је из његовог исказа разлика јасна, какво је било то исељавање, намера за исељавање у Тузлу и ово друго исељавање. То је врло јасно, али је више пута поновљено питање да ли су добровољно, он каже, не зна да ли ће да их убију или неће, да су одахнули када су изашли, он каже, јесте ли добровољно хтели да будете стрељани. Они не знају где иду, боје се да иду у Пилицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо сада да оцењујемо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, то хоћу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зна се, питања су била усмерена управо, зато што имамо исказе где кажу људи да они иду добровољно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Онда се то каже, а не добровољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам тако питала, ја не знам како другачије.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Термин «добровољно» је вредносни суд, знате, и није то чињеница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су желели, питање је терминологије.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је, термин је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су желели, да ли су хтели да изађу и тада, као што су први пут или не, то је било питање. Идемо питање сада.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, сада ћу питање, али је чињеница да не може неко ко не зна где иде да му буде то исто, када хоће да иде у Тузлу. Питање је, код ове џамије, скуп код џамије, када је одржан у односу на ово исељавање, да ли пре овог првог, ове жеље да се иселе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на оно Тузлу?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте, јесте.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Пре, пре је одржан.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је ту, на том скупу пред џамијом, обећано, да не иду и да ли су заустављани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да ту није.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је било неких обећања?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја сам био мало подаље, нисам добро чуо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Да ли Вам је омогућен, да ли Фадил Бањановић на неки начин издејствовао, да ли је њему то познато, да имају кола Хитне помоћи, ватрогасна кола и тако даље и када је то било, ако је било?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, то је било одмах у почетку некако, док је била још иоле нека нормална ситуација. Међутим, ти људи, те банде су нас заустављали сваки дан, малтене, отимали, то сам рекао, да не понављам, па смо ми опет интервенисали да се то врати и тако даље.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када су формиране те мешовите, заједничке полицијске патроле?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, то је било у почетку, одмах негде априла, отприлике.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је то било пре или после овог покушаја исељавања у Тузлу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја мислим да је било ту негде, у том периоду, не знам тачно када, али ту је негде било.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте уопште добили кола Хитне помоћи и ватрогасна кола?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Шта да ли смо добили, нисам разумео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали у месту кола Хитне помоћи, да ли сте добили као неку помоћ и ватрогасна кола?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја не знам одакле је дошло, али смо имали.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А од када сте имали, да ли је то било после оног вашег покушаја исељавања?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисам у току, не бих знао стварно, не могу одговорити што не знам. Али је то било присутно, то се дешавало, отимање стално и поново враћање, а у последње време га нисмо имали никако.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овај посао у «Витинки», да ли су радили, до када и да ли су радили Бошњаци у «Витинки»?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, није нико радио, све је било.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Од када?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Одмах у почетку, када се то дешавало, нико од Муслимана није радио. Морали смо ићи кући и нема посла, нема кретања, нема ништа, какав рад.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када су ишли возом, где су се први пут зауставили, на ком месту? Не, када је кренуо тај конвој?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите аутобусима?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, да, мислим на аутобусе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво смо се зауставили на заобилазном путу код Лознице, када смо прешли у Србију, где нас је зауставила та колона четника, фактички четници.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Код Лознице значи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да, Шепачки мост.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је сведок да су у Шапцу пребачени у воз. Какви су то били вагони? Да ли су путнички или сточни, теретни, какви?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Мислим да су били нормални, нормалан воз је био, колико је мени познато. Био је далеко бољи него што смо тамо били у вагонима оним.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли му је познато барем неко име људи који су мегафоном позивали грађане да дођу на сабирни центар у року од сат времена?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Како ми неће бити познато, мој Медо, мој колега, ја и сви остали из Козлука са којим ја живим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колико сте имали тих мегафона?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Један, два, три, не знам тачно, не знам ни одакле су. То су мањи мегафони, можда су из Ватрогасне, из моје фирме, највероватније, јер је то све било седиште ту. Било је и неких већих лампи и тако нешто.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када сазнају да ће да иду, када први пут чују да ће да иду ван границе Србије, државе Југославије?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, након проведена три дана у, трећи дан на Палићу када смо били, ја не знам, највероватније је Фадил контактирао са неким, јер је он водио то све и нама је речено да идемо доле правити пасоше и да идемо вани.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Први пут у Суботици?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Први пут у Суботици да идемо вани.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Ја и господин Тодоровић, ми овде у име Фонда за хуманитарно право заступамо жртве. Ја бих хтела сада да Вас питам нешто да појаснимо то Ваше исељавање из Козлука 26. јуна, зато што је по оптужници, то је у питању депортација, а депортација се доказује тиме што власт организује исељавање, па ми реците, одакле ти аутобуси у Козлуку тог 26. јуна? Да ли су то аутобуси из Козлука или су то аутобуси «Дринетранса»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да су «Дринатранса» и рекао је када су дошли, рекао је, то је рекао.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је све организовано одозго, значи то је све функционисало одозго, неко је координирао, зна се ко је шта и како. То су све «Дринатранс» аутобуси.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је аутобуса било онда када сте ви 10. априла хтели, односно спремили се због свега што се догађало, да идете за Тузлу? Да ли је било аутобуса?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не, тада смо ми имали само запрежна кола, имали смо своја приватна возила, тракторе, шта је ко имао, машине и то је то било. Никаквих аутобуса није било.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, ако сам добро разумела, Ви ове нападе, ову симулацију као напада «зелених беретки», Ви кажете да је то било 25. јуна, да ли је тако, дан уочи Вашег одласка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, те ноћи, исте ноћи.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: 25. на 26.

НАТАША КАНДИЋ: Те вечери, те ноћи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те ноћи, око 02 ујутру, рекао је, 02, 03 сата.

НАТАША КАНДИЋ: Е сада, реците ми, да ли Ви, када Ви видите тенкове које сте поињали, када видите, када се појављују ти наоружани локални Срби, па између њих и онај електричар кога Ви познајете, када се то временски догађа? Да ли има везе то, или после неког састанка када Фадил одлази на састанак?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ти су људи учествовали у нападу на нас, то је био шири обруч за свих страна и ту људи када су дошли до штаба нашег, они су ту и стали и чекали су једноставно наређење Павловића. Ништа се више није радило, ти су људи остали ту, после нашег гашења пожара, ми смо их ту затекли и то је тако било.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете да се сетите, ког то тренутка, кога Ви сте видите када Вам Фадил кажете да идете и да позивате људе да се у року од сат времена сакупе и дођу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видиш изнемогле старце, жене, децу.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, од ових који представљају неку власт?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Мислите на власт? Тада сам видео Павловића и видео сам те униформисане људе који су били. То је први пут да га видим, лицем у лице. Било је разних формација.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је био ту неко из ЈНА? Да ли Вам је неко рекао, на пример, ко је Студени?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је било вероватно из тих формација, ја не знам. Ја сам те људе видео, али су били у нормалном војничком оделу. Тај Студени је био у нормалном оделу, лепо, али је било и разних других, то је било мешано све, то је био хаос, кркљанац. Ниси могао да видиш у једном моменту све шта се дешава. Било је свих формација, нема шта није било.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, да ли је пре тога, каква је била ситуација у Скочићу пре тог 26. јуна?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Шта смо ми доживљавали у Козлуку и они су тамо доживљавали. Постојала је веза, људи су увек обавештавали Фадила о чему се ради и Фадил је увек интервенисао и за њих. Ако је интервенисао за нас, интервенисао је и за њих, шта се тамо дешава, увек је имао информације.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су Вама познати неки случајеви силовања?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја мислим у Козлуку да је било неких случајева, то сам мало начуо, али нисам у току тога, не знам, али сам чуо да је било можда из неких других разлога, људи неће то да признају, али колико је мени познато, мислим да је било два, три силовања.

НАТАША КАНДИЋ: Реците ми, да ли Вам је познато да се појављивао у Козлуку и да има везе са Скочићем и са Ромима, одређеним Ромима неки Боксер?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не, то не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Стварно не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Шта је било са Ромима из Козлука и Скочића?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То сам чуо да су побијени ту на лицу места. Неки су остали, нису хтели ићи, ту су масакрирани, тако сам чуо.

НАТАША КАНДИЋ: Али после, значи, вашег одласка?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да, после одласка.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам, такође, помињали сте Бошка Милића. Када Ви њега видите? Да ли је то овај Бошко Милић који је директор «Дринатранса»?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је мој комшија којег сам ја знао од пре, играли смо фудбал заједно. Био је директор у школи и тако даље, један изузетно добар човек. Међутим, таква је ситуација била. Ја мислим, ја не знам са ким је Фадил контактирао, највероватније да је са њим, када је у био у питању наш пролаз за ово горе, тако сам чуо од других.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте га видели након онога када сте видели да тих четири, пет аутобуса пролазе кроз село?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисам имао прилике Бошка Милића да видим, не.

НАТАША КАНДИЋ: А како сте знали да су то аутобуси «Дринатранса»? Да ли они имају нека обележја?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, пише крупним словима, свака фирма мора имати свој амблем, «Дринатранс», Каракај, Зворник и тако даље.

НАТАША КАНДИЋ: Поменули сте да сте одмах након тог догађаја, стрељање људи из Ђулића, да сте Ви чули на Радио Зворнику, да је говорио неки преживели. Да ли можете да се сетите, шта је рекао?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Извештавао је са фронта, новинар Хаџић и рекао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само се према микрофону и према нама окрените, када одговарате.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: И рекао је да се то десило што се десило и да има преживели сведок, мислим да се звао, нећу да говорим ко је, ја сам чуо о ком се имену ради и да је он испричао то и да је он то пренео тако, како је тај сведок испричао. На основу тога ја то говорим тако.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су то чули и други људи у Козлуку?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, Радио Зворник се чује.

НАТАША КАНДИЋ: Како је то утицало на људе, како су они то?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Тешко је на људе деловати, свака хаотична ситуација која се деси, на људе делује, нормално, шокантно и све је било горе и горе, све до нашег истеривања.

НАТАША КАНДИЋ: Када сте сели у аутобусе, да ли је било са вама, у аутобусима, да ли је било неких полицајаца, војника, неких?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја сам био у средини аутобуса, а мислим да увек је неко био напред седео, поред возача, био је један униформисани војник и вршио је ту пратњу. Нисам сигуран, зато нисам могао видети одмах на почетку, али мислим, тако је било увек.

НАТАША КАНДИЋ: Када сте Ви лично сазнали да постоји могућност да идете у Црну Гору и да је прошао тај лични страх да идете Пилицу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Пре шест месеци, рекао сам мало пре, имао сам прилику да седим са господином који је писао документацију за нас, за иселење наше, када смо требали да се иселимо и он ми је то рекао, каже, мене види нико није позвао, каже, види мене нико није позвао, ја бих имао пуно што-шта да кажем, каже, био сам лично са Павловићем, он ми је наређивао шта треба да пишем. Па сам га једне прилике питао, господине команданте, где Ви то нас шаљете, где ћемо, куда ћемо, шта ћемо, како ћемо, у том смислу он је мени тако рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вам је познато нешто да је Фадил морао да прибави неке документе Југословенског црвеног крста у вези са вашим проласком? Да ли знате нешто о томе?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нешто сам мало начуо, али мислим да не знам пуно, али чуо сам нешто да се радило о томе, тако нешто.

НАТАША КАНДИЋ: И последње питање, поменули сте Љубишу Васиљевића. Где се он данас налази?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Љубиша данас живи у Каракају, то је недалеко од Зворника, четири километра.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте у контакту са њим? Да ли сте некада причали?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисам га никада, нажалост, видео, ја намеравам некада да га посетим, али волео бих да га посетим.

НАТАША КАНДИЋ: Помењивали сте и овог Петра, да ли знате где је он?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Он је родом из Тршића, село од Козлука исто тако четири километра, знам га лично и тако, то знам сигурно.

НАТАША КАНДИЋ: Мислите да живи у Тршићу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Био је у Тршићу, сада моментално не знам да ли је још ту. Он је већ мислим и у пензији.

НАТАША КАНДИЋ: А помињали сте хашким истражитељима и Ђулиће и Школско-технички центар у Каракају, али ми је остало нејасно, да ли Ви мислите, да осим ових људи из Ђулића, да је у Каракају било још неког другог стрељања или мислите на?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте сада шта мисли.

НАТАША КАНДИЋ: Па, добро, да нам разјасни то у смислу, зато што стоји у изјави, па да ли може да нам разјасни.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Знам на шта мислите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Води се нова истрага за то.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ево ја ћу рећи нешто мало у вези тога, одговорићу, ништа не смета. Ђулићи су мало место да би толико људи се одмах нашло ту. Један број је вероватно у Пилици побијен. Неке људе знам са којима сам радио заједно и највероватније да је, не само из Ђулића, из свих тих околних села људи је покупљено ту, Дубоки Поток, тамо још нека села која, Сјенокос, Засеок, ово, оно, тако да је то ту ликвидирано. То сам исто чуо на Радио Зворнику када су извештавали. Сведок преживели, ја сам гледао то и на телевизији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте име помињати.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нећу говорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви знате то са радија?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да, да.

НАТАША КАНДИЋ: Само, молим Вас, још једно питање. Провели сте три дана у Суботици. Кажете, били сте на отвореном простору. Да ли можете да нам опишете, како тај простор изгледа? Да ли сте били слободни да идете у Суботицу, да обиђете те своје пословне партнере или нисте могли да изађете? Да ли је било неке страже, да ли је било неких правила које је неко успоставио за време док сте Ви били ту?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Него шта је, било је све организовано, нисмо се могли кретати нигде, забрањено је било да идемо из тог круга нигде, нисмо могли изаћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То говоримо о Палићу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: О Палићу, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то ограђено или неограђено?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ми смо доведени, била је нека, то је неки већи простор где је била ограда. Није то био неки концентрациони логор, али је била ограда, ми смо ту смештени ту ноћ да преноћимо и идемо даље, нема шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једну ноћ?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Али је било неусловно, једну ноћ само, трећу ноћ када је била, да ноћимо тамо.

НАТАША КАНДИЋ: Ето то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више питања?

НАТАША КАНДИЋ: Не, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да се окренете да устану оптужени да видите, да ли можда некога познајете од ових оптужених?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја да се окренем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Наравно да хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Устаните.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Господин Поповић, господин Грујић, а ове момке не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Констатује се да је сведок на захтев председника већа, погледао оптужене и указао на оптуженог Грујић Бранка, рекавши «господин Грујић» и на оптуженог Поповић Бранка, рекавши «господин Поповић», док остале не познаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћемо да направимо малу паузу, па још онда да оставимо одбрана и оптужени. Хоћете да кренете колега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сте Ви расположени и ја сам расположен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако се нисте уморили.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од 25 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави након паузе.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

НАСТАВАК САСЛУШАЊА СВЕДОКА ШЕВКА ПЕКМЕЗОВИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, колега.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих питао сведока само, да ли је он касније учествовао у рату, да ли се после одласка из Козлука, јавио да се бори против тих које је назвао бандом или нешто тако, да ли је он учествовао, да ли се јавио?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисам се јавио, нисам имао прилику, из различитих разлога.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли може да каже, који је разлог, зашто он није отишао да се бори?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисам, не бих то хтео да говорим, то је моја приватна ствар.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, хвала. Кажете да је у Суботици Фадил Бањановић, да Вам је рекао, препознао неког Ђуру са Куле. Шта то значи, ко је тај Ђура, четник са Куле?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не Фадил, него Фадилов брат Суљо Бањановић. Он је имао прилике да га види и он је то пренео. Ја говорим што ми је он пренео, не ја.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А где га је видео у Кули, да ли је био вашар неки или шта је било у Кули?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Кула је град где су се одржавале велике борбе, знате и сами и он је горе правио злочине, господине.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Знам. А да ли је Суљо био тамо у борбама, па га је видео, или је био на вашару?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: За време, у неком тамо периоду, да је био на Кули гради у Зворнику и негде га је видео, а не знам где. То би требало њега питати, ја причам шта је рекао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Моје је следеће питање. Када је дошао до своје куће да узме документе, па је видео једног стражара тамо који је рекао да је из Вуковара и питао га за «зелене беретке» где су и тако даље, да је он рекао, откуд ја знам, можда су у шуми. Да ли је он стварно знао да ли су они у шуми или није или је претпостављао да су они у шуми и тако даље?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, ја сам искрено рекао, одакле бих ја знао. Чак, штавише, нисам имао појма ни ко су ни шта су. Одакле да знам. Он ме човек пита, ја му одговарам. Каже, Ви идете, Вама је лакше, ја остајем. Ја сам рекао, откуд ја знам шта има у шуми.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Током данашњег излагања господин Пекмезовић је рекао да је он могао да изађе са својом фамилијом и раније, али, каже, није хтео због комшија. Како је то он могао да изађе, а комшије не, на који начин?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Знате Ви, господине, да сам ја имао више пријатеља Србина, поштених Србина него Муслимана и преко тих мојих пријатеља могао сам да изађем, али тај мој пријатељ је морао да стави «главу у торбу» да би мене извукао, али би ме изнео. Али ја нисам хтео да будем идиот, да изађем такав какав јесам, да оставим све моје комшије ту. Ето, из тог разлога.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто, мислите да би Вам комшије замериле што одлазите?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Које комшије, моје комшије, Бошњаци?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Мислите да не би замерили? Ја бих замерио сваком.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто, ако Ви кажете да није било потребе да се оде, сада би Вама замерили што сте их оставили ту, а они уживају. Нисам Вас схватио.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Немојте закухавати ситуацију, ја Вам говорим истину, поштено. Нисам хтео да одем, сам да будем идиот да оставим људе ту на милост и немилост. Стао сам на чело тог штаба да помогнем људима да се нешто реши.. То је то.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Члан већа Вас је питао за друге Козлучане, кажете, овде је 1.800 или колико.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: И 20.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: 1.820, али ови су пре изашли на разноразне начине. Па мене интересује, на које су то све начине они изашли? Шта је Вама познато?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Један од примера, ја рекох, како бих ја могао изаћи, тако је и свако неки други имао таквих прилика.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ево, да ли Ви сада знате како су ти други излазили?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Одакле бих ја знао сада, 500 људи како може изаћи. Свако се сналазио на разноразне начине.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, рекли сте данас да је пропуснице издавао Фадил Бањановић?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Није Фадил издавао пропуснице, пропуснице је издавао Марко Павловић, а преко Фадила, мислим добијао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је Вама некада Марко Павловић дао било какву пропусницу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Дао ми је Фадил Бањановић преко Марка Павловића.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: За Вас?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не, за мене када сам морао нешто да одвезем, на то мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте излазили из Козлука?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да бих могао изаћи из Козлука, нешто одвести, у Каракај или било где, нисам могао изаћи из Козлука, нисам имао ту српску пропусницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је потписивао ту пропусницу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ту је пропусницу потписивао Павловић, командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада, за ових 1.800, односно 2.000, како су они, да ли су они могли да изађу без пропуснице или као су и где су они одлазили уопште?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, ја сам био са тим људима, како су могли, 1.820 људи, ја сам био са њима.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Одлазе тај дан о коме ми говоримо, али рекли сте да је у међувремену отишло толико и толико, па сам Вас питао, члан већа, судија овде, ја Вас сада питам да ли знате, који су то људи уопште? Из Козлука, рецимо, отишли раније. Да ли можете именом?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Сеад Имамовић, мој комшија, комплетно са породицом отишао је са таксијем Србином који га је извезао из Козлука и отишао је у Хрватску негде и да не набрајам друге стотине још. Ето како су. И то је један од начина како су им узимали паре.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како се узима?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Паре.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли то значи да су ти људи плаћали да би изашли?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, плаћали том таксисти, нормално, таксиста дође и плати му. Али имали су свакаквих одора на себи, и оваквих и онаквих, разним каналима људи су се сналазили.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И где сада тачно одлазе? Да ли могу за Тузлу отићи или где?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: У том периоду, колико је мени познато, Имамовић је отишао за Загреб, има тамо брата. То је још била нека ситуација када се могло изаћи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, сада говоримо о ова два догађаја, први, када сте тражили да изађете из Козлука колективно и ово последњег сада, о томе причамо. Кажете, ту људи одлазе. Сада Вас ја питам, да ли одлазе за Србију или где одлазе?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, за иностранство су махом људи желели да иду, ти који су отишли пре.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: За иностранство?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: У иностранство.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А зашто за иностранство, зашто не у Сарајево, Тузлу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Није се могло тамо отићи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, из иностранства може, из иностранства се може?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ишли су људи разним каналима, ја сам рекао на који начин и како. Људи су се сналазили, плаћали тим, те банде су им узимале големе паре и извлачили их и узимали накит и све живо, да би изашли, спасили главу. Тако су ти људи радили. Ја то нисам хтео и остао сам ту, зато Вам то говорим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мислим да је сада све јасно у погледу ових околности. Молио бих сведока, тај 26., 27. када он ту ноћ, када је наводно дошао Павловић.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Није 27. него 26.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: 26. на 27., схватио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, 25. на 26.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: 25. на 26., ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је све са њим у тој просторији?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Мислите у штабу мом, нашем штабу. Па, рекао сам Вам, ја Вам стално понављам. Када је господин Павловић дошао, када смо се ми искупили после те пуцњаве, дошла су двојица браће Шакотића и иза њих, након извесног времена дошао је господин Павловић. Видео је нас, галамио је, драо се на нас, ко вам је упао, «зелене беретке», ми смо запленили велики сандук муниције, ово, оно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је из штаба од Козлучана са Вама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Набројао је сва имена, нећемо понављати, само ако нешто нисте рекли. Сва имена је навео.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је од Бањановића све био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Навео је, колега, нећемо понављати, идемо даље.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Били су моји људи који су били у штабу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко су ти Бањановићи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Фадил Бањановић, Рамо Пекмезовић, Шевко Пекмезовић, то сам ја, Рамо Пекмезовић.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је био још неки Бањановић, осим Фадила?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Двојица Бањановића, браће су била ту.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су они Фадилу род?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, браћа рођена, како му неће бити род. Два брата Фадила, Суљо и Адо. Суљо је био у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, добро, идемо даље.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: После тога, када сте још видели, после тога Суљу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Суљо је изашао заједно са мном у Суботици. У Суботици ми је причао о овим стварима, када је видео тог Ђуру, рекао је, када сам њега видео, знам шта је, ко је, то сам чуо. Али то би требало њега питати боље.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, када се то дешава, говоримо то када Марко Павловић. Да ли је био полицијски час неки у Козлуку, да ли свако сме да се креће, не сме да се креће?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Било је тих полицијских часова, данас нисмо о томе причали. Било је одређених ситуација када је био полицијски час, до 11 нисмо могли ходати, ово, оно, то је било, у пређашњем периоду то је било.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, али тада, да ли је исто полицијски?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не, не, ови су напади били такви какви су били у то време, без полицијског часа. Можда је и било, не сећам се, али то је било тако сигурно, не другачије. Можда је и било, ја не знам, нисам у току, али можда је био и тада полицијски час.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли можете прецизније да опишете тог Пеју?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Који период да опишем?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Тог Пеју, Пејића којег сте спомињали?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: А Пејић? Буцмаст човек, мало је био као просед, али врло разговетан и уливао је велико поверење у нас. Имали смо, уствари, ми у њега поверење, јер за сваку ситницу за коју смо се ми жалили, он је интервенисао. Ево, навео сам пример.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Буцмаст и просед?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Мало, мало просед, кратко ошишан и имао је крупан глас, тако отприлике. Имао сам прилике да га видим два, три пута, полицијска униформа је била, кратки рукави и тако.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико пута сте заједно видели њега и Фадила?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Само једанпут ту када су били у Дому, када је био тај састанак.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Који је то састанак? Говорите о више састанака?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је састанак када је био Пејић, када је позвао овог господина који је правио проблеме на игралишту, он је тада био са Фадилом, тај Пејић и позвао је тог човека да дође ту, да он са њим поразговара.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када је то било у односу на овај 25., 26.?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је било пре.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, отприлике некаквих можда двадесет дана или више, не знам, ко ће се сетити тога када је било. Било је више пуцњава у Козлуку, из тих разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте половином маја да сте последњи пут видели Пејића, Ви лично, половином маја?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Могуће, могуће да је тај период.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас сте рекли.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли зна, како је Пејо дошао у Козлук?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не знам, не знам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је био сам Пејо или још са неким?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Немам појма, одакле бих ја знао, нисам то видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је он припадао? Да ли је он некоме припадао?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, не знам, стварно. Ја сам човека видео у униформи. Ко ме би могао припадати, неким формацијама вероватно је припадао, а којим, ја не знам. То је било немогуће у таквим условима, ко коме припада, али човек је био од речи. Некако смо имали у њега највише поверења.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У претходним поступцима код хашких истражитеља рекли сте да је Фадил и даље са њим одржавао контакте?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Телефонске, јесте, то сам чуо баш од њега, то ми је говорио, да је имао и од његовог брата, исто да одржава контакт са њим, у случају неке потребе да би могао интервенисати, да не буде неких проблема и тако даље. До којег времена, не знам ни сам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада, како Ви улазите у тај Кризни штаб, у смислу ко Вас предлаже, када Ви постајете члан?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Рекао сам малопре. Многи су људи били ту из страха, јер то је било све спонтано.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не питам ко су, зашто. Зашто сте Ви, има 1.800 или 2.000 становника Козлука и још не знам из Скочића.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Зашто сам ја у штабу?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко Вас предлаже, зашто баш Ви, колико је вас чланова штаба, како Ви и када улазите у тај штаб?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, то није нека институција где се треба проверавати, да ли је човек способан или није. Једноставно, ми мештани знамо какви смо и шта смо. То је на предлог Фадила Бањановића била, ти ћеш Шевко доћи ту у штаб, мораш нам мало помоћи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е добро, када је он Вас предложио?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ко би се тога сетио када ме је предложио. То је било спонтано, ми смо се сваки дан виђали. Није нико никада заказивао седнице, хеј, треба нешто доказати, па да размотримо, него, једноставно, хајмо да помогнемо, да видимо шта се може урадити.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Станите, то је Кризни штаб, кажете?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, ми га тако називамо, Кризни штаб.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председник, он доноси некакве одлуке ту, ту све Ви и тако даље. Сада Вас ја питам, зато јер је из Вашег самог контекста, да не објашњавам, произлази да је било више састанака и где нисте били присутни, па Вас сада ја питам, да ли сте Ви, када Ви постајете члан тог штаба и да ли Ви присуствујете неким састанцима, а шта, односно од којег датума? Не морате рећи, сада отприлике, имате два оријентира, значи овај оријентир 25. којег Ви наводите као 25. и имате онај оријентир оног првог покушаја изласка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да је био на једном састанку.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада, када је то било у односу на тај 25.?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ово није институција кроз коју су људи морали пролазити да би се доказивали, да би дошли ту на ту функцију. То је више било спонтано.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја питам, када је Вас Фадил Бањановић?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Фадил је рекао једноставно, Шевко, мораш ми помоћи да будеш у штабу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, то је било у почетку, јер, кажем, кроз период су многи људи пролазили. То је морало бити можда половином априла, отприлике, отприлике кажем. Ко ће се тога сетити. Тако да ја нисам био никада, често пута нисам био ту лично, зато што су ме издвојили на фарми. Ја сам био на фарми, издавао сам признанице, али сам увек, то је двеста метара ту од Кризног

штаба. Увек када то завршим, долазим у штаб да видим шта има ново, шта се дешава, хоћу ли бити дежурни, ово, оно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви присуствовали иједном састанку и одмах ми кажите када и под којим околностима, где је неко из власти од војске, било кога, од цивилне власти, седео, договарао са Фадилом Бањановићем на састанку где се водио било какав протокол или било шта, да сте Ви лично присуствовали?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја нисам присуствовао, сем у Дому културе када је био Жућо. Ту сам ја присуствовао, а на другим састанцима нисам присуствовао ја.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта је било, хоћете да ми кажете, шта је било на том састанку где је био Жућо и ко је водио тај састанак и ко је преговарао са Фадилом?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ми смо ту дошли са Фадилом и дошли су људи, Срби дошли људи и Бошњаци.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И био је Жућо?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: И био је Жућо, вероватно је он био тај иницијатор, ја не знам, одакле бих ја знао, ко је мени објашњавао. Значи, разговарало се о тренутној ситуацији, дешавања у Козлуку. Ми се жалимо да се пуца стално, они кажу имате «зелене беретке», разговарајте са «зеленим береткама», овако, онако, ми негирамо, није то, хајмо правити заједничку полицију, нека изађу, нека изиђу, да прођу, да виде да то није то.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Зашто Пејо, јел Вам рекао Фадил или, зашто Фадил разговара са Пејом, ако је ту тај Жућо?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То би требало Фадила питати Бањановића.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, да ли је Вама рекао?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Није мени рекао никада. Он је одржавао са њим контакте, јер Фадил неке ствари није нама говорио. То сте требали њега питати, јер знам да је човек био ту.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Питали смо га ми, он је рекао да је јео питу са њим.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, можда.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада, где се тачно одиграва тај сусрет у том Вашем штабу, у којој просторији, када кажете да Марко Павловић долази и да ли сте Ви пре тога било када видели Марка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је одговорио, колега.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја сам то већ поновио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, немојте понављати ништа, све је рекао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, па брзо је говорио, зато сам и молио. Ја сам рекао, председнице већа, замолио сведока да споро говори, не могу ја сада да схватим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, сви смо чули.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е па ја нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо понављати. Рекао је и када је дошао и где је дошао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, да ли га је први пут тада видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте. Ја сам га питала.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли га после тога било када види?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је та ноћ, нема више.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је била моја последња ноћ када сам био.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Значи, први и једини пут?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Први и последњи пут када сам га видео, а јесам био у близини, па су ми други рекли када је дошао око оружја да се предаје, ено, каже, дошао командант Павловић у маси. Тада га нисам видео ја, видео сам Жућу који је био ту.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Видели сте Жућу? Добро, добро.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је то, мислим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико траје тај Ваш дијалог са Марком?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Тада када нас је побацио уза зид и то?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, отприлике пар минута.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Пар минута?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да. Не само са мном, него са свима.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је то било у просторији или испред те просторије?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је било у холу, у ходнику, има ходник од пар метара, пет, шест метара, тако и онда је ту једна канцеларија мања, приземна. У тој канцеларији је он на нас вршио притисак, тако се понашао како се понашао, док није Фадил дошао. Када је Фадил дошао, то се све прекинуло, ствари су се окренуле набоље.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, како је Фадил ословљавао Пеју? Кажете, чули сте да су причали.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Е то нисам чуо, стварно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како је ословљавао Жућу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, ја нисам био у близини да чујем.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте чули, ја Вас питам?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Жућо га је звао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Само га је Жућа звао?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Само Жућа.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, када тачно, колико је сати било када Ви чујете да у року од сат времена, тако Вам каже Фадил, требате да напустите Козлук?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: После састанка у тој канцеларији.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико је сати било?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Колико сати је било?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, отприлике, можда неких седам, осам сати, отприлике.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ујутру?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ујутру, да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Колико је прошло од тада до укрцавања у аутобусе?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, ваљало је све људе пописати, све папире направити. Прошло је, цело време, значи, од тих некаквих дешавања, отприлике, од 10 сати, није то одмах почето. Док се припремило, па негде до пет, пола шест навече, када смо ми требали да изађемо. До тада се све то дешавало. Онда је дошло наређење да се потпишемо принудно и идемо даље, да можемо да идемо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Значи, прошло је од 7 сати, кажете, до пет, шест сати послеподне?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање, то када сте видели, кажете, тај аутобус, како пролази, да је то било после пада Куле града или када.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, отприлике, не знам тачно датум, отприлике кажем, ту негде, тај период.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Та четири аутобуса која иду према Пилици?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Јесте.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када сте Ви повезали да су то та четири аутобуса са догађајем у Пилици, за који кажете да су ти људи побијени?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Одмах тог дана. Ми смо имали у штабу један радио, ми смо слушали вести и са фронта извештава Хасан Хаџић да се десило то и то, живи сведок је код њега. То је чуо и пренео, ја то тако преносим. То се тада одмах десило, када смо слушали вести.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, како је на Вас то деловало, када сте чули?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Шокантно, страхота.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је и цело село чуло?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Како бих ја сада знао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мислим да ли сте Ви рекли, да ли имате сазнања, да ли сте коментарисали? Кажете, чули смо да су побијени ови у Пилици, нису пилићи побијени, побијени су људи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То се сазнало.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли се причало?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, причало се све.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли се народ уплашио због тога?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, неће се ваљда обрадовати.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Упалшио се?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, нормално да се уплашио.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Ја бих молио да ми одговорите, да ли се сећате да ли је неко долазио од Међународног црвеног крста или да сте чули, видели, да је Фадил контактирао са било ким из Црвеног крста?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не знам, што се тиче тих ствари, Фадил је био за то искључиво задужен и нама неке ствари није хтео говорити. Ми смо били ту уз њега, али неке ствари нам није говорио. Он је контактирао о тим стварима највише. Да ли је или да ли није, ја не знам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, да ли сте чули у то време да долазе избеглице, Срби из Сарајева, Зенице, не знам одакле, из Тузле?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Гледали смо на телевизији.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли знате где су се смештали у Зворнику?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Тада, у том периоду? Колико је мени познато, не сећам се, не знам да су се ту смештали. Претежно су ишли за Србију, колико сам ја у току, колико сам видео на телевизији.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мало пре сте Ви рекли, ја нисам хтео да Вас наводим, спомињали сте да је било 15, 20, 25 хиљада избеглица.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: А то? То су наши домаћи. Ја говорим о Србима који су ишли са ове стране. Ја говорим о овим нашим који су дошли у Козлук, када смо ми истерани, то су били дошли, било је 15.000, то су живе истине, погледајте мало.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Који су са стране дошли?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Дошли из средње Босне ту, напустили своја огњишта и дошли ту у Козлук.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Напустили су своја огњишта. Да ли Ви знате или да Вам је неко рекао или сте питали, зашто ти људи напуштају, зашто су ти људи напустили своја огњишта?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, напуштали су због политике Слободана Милошевића, оставите своје куће па дођите у бошњачке, добићете и једне и друге, ето због чега су напуштали.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Хоћете да кажете.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Било је и оних који су морали да иду.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да су ти људи дошли да би се уселили у ваше куће, да је дошао из Сарајева, из Зенице да би ушао у вашу кућу, зато што је бошњачки?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не из Сарајева, али дошли из околних села, већина. Не могу ја сада размишљати шта ко мисли, али је била таква политика.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја морам да размишљам шта Ви мислите и шта Ви кажете, а поготову о томе шта Ви кажете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само реците, да ли Ви знате, да ли су они протерани из средње Босне или су добровољно?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не знам, како бих знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Жао ми је тих људи ако су протерани, али не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не знате, добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су ти људи, да ли је видео, да ти људи возе своје ствари, камионе, намештај, регале, веш машине и тако даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када да је видео? Они су напустили 26. јуна и отишли у Србију.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не, пре он мисли. То смо видели на телевизији, нормално, на телевизији, али то су људи који су били из Хрватске, било је из праваца, из села, а не ово о чему ми сада говоримо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то видели на телевизији?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па то смо гледали на телевизији када су се дешавала дешавања у Хрватској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Хрватској.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: У Хрватској када се дешавало.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су пролазиле било какве избеглице од тог априла до 25. јуна кроз Козлук, да кажу, ево то су избеглице, побегли из Тузле, побегли не знам одавде, побегли?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја нисам приметио, али ево наћи ћу Вам један очити свежи пример. Многи Срби домаћи, који су живели са нама, покупили су своје прње пре на месец дана и отишли у суседно село Шепак, српско.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Извињавам се, зашто прње, зашто тај израз?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, прње, мислим на гардеробу, ствари, оно најосновније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где су отишли?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Отишли су у Шепак где су Срби, рецимо многе фамилије тако. Ми смо гледали очима, шта то људи раде, због чега беже. Иду, једноставно, нико их није дирао. Ми смо остали ту ипак. То сам видео, а ове друге не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада да Вас питам нешто.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Само изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је била каква мобилизација од стране ЈНА на том подручју општине Зворник или у Козлуку или било где, да ли је било некаквих мобилизација?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Мене није нико позивао, не знам, за то не знам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви били било када позвани у ЈНА као резервиста, мобилизација?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не знам пре ових дешавања, да се није десило.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада када то, то мене интересује?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: У време нормалних услова када није било агресије на Босну и Херцеговину, значи када је била нормална ситуација, ја сам пар пута као возач ишао у Тузлу на задатак, био сам тамо, возио сам команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У мирнодопском времену?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: У мирнодопском времену.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У мирнодопском, а да ли је у априлу, у марту, говорим о 1992. години, говорим о децембру 1991. године, новембру 1991. године, да ли је била мобилизација?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Није ми познато, није ми познато, одмах да Вам кажем, не знам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није? Колико је дана прошло од тога док он није дошао у Беч, ја мислим, од овог 25.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је и то.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Три дана, рекао сам. Ми смо провели три дана у Суботици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је 01. јула.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: 01. јула смо стигли у Беч.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, из Суботице?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: ИЗ Суботице? Па, у Суботици смо били три дана.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Три дана, 25., 26., 27., 28.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: И тај дан смо кренули већ у ноћи и осванули смо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада, 01. јула стижете у Беч?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како та три дана, шта радите, та три дана?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: У Суботици шта радимо?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, из Суботице? Колико је Вама било потребно да дођете из Суботице у Беч?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Немам појма колико нам је требало.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мени није јасно, из Суботице до Беча, аутом ћу стићи за три сата. Сада ми није јасно, како, шта радите Ви та три дана, путујете од Суботице до Беча? Разумем, ево и овде, код нас је железница таква каква јесте, не зна се, ратно је стање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да се вратимо. 26. у шест сати крећете?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када стижете у Суботицу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, не знам када смо стигли. Углавном били смо три дана, сада не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 27.?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, вероватно, јер смо ми, када смо кренули, у току дана, значи, у ноћ смо путовали, осванули смо 27. у Суботици и три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И остајете 27., 28. и 29. јун?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Три дана и после се пакујемо, шта Вам није јасно ту? То је сасвим нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кратко је то време.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: За дан стижемо тамо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Моја рачуница је другачија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тридесет дана има јуни.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Он је рекао да је 01. јула. Ја га питам, зашто није одговорио, колико му је било потребно да путује од Суботице, када је добио пасош до Беча, до тамо где је већ стигао у Беч?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Господине драги, не одлучујем ја колико ћу путовати. Одлучује тај воз који вози, где ће стати.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико је возио тај воз?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Које је пало на ум у тој ситуацији колико ће тај воз да вози. Ми смо стигли тада у то време, ја говорим искрено, часно, поштено и немојте да ме замајавате и да правите неке друге ствари. Ми смо дошли тачно 01. у Беч и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, колико сте путовали возом, то Вас пита бранилац?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, можда неких седам, осам сати, отприлике, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Добро, није то толико ни битно, добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, да ли је битно или није битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Шта мислите да сам ја шпартао време колико ћу путовати, шта је то битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте возом путовали, добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто дозвољавате, председнице већа, ја сам бранилац овде, зашто дозвољавате да сведок лупа шаком о сто?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нема проблема, не лупам ја шакама, ја Вама одговарам часно и поштено, Ви постављате питања.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, Ви сте рекли 01. јула.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Шта је спорно сада ту? 01. јула, тада сам стигао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Питате мене, 01. јула сам тачно стигао, шта је сада спорно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када сте стигли у Беч? Битно ми је.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ујутру осванули 01. јула 1992. године, тачно у Бечу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте Ви било кога у Србији видели од представника Црвеног крста међународног?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја нисам, није ми падало напамет, били су ту други задужени људи за то.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је било људи који су остали у Србији, код родбине?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Имам један случај или два, мислим да је Шаулић један и још неки, не знам тачно, један Ром да је отишао за Нови Сад. Било је и таквих случајева пар.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Баш Ром?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да, да, знам Бего, не знам како се презива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су они некога питали, како су то они остали, отишли су тамо?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Имали су неке фамилије, колико је мени познато. Шаулићи су из Србије, иначе. Знате Шабана Шаулића, познати естрадни уметник, његова фамилија је свукуда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У истрази код хашких истражитеља, односно у Хашком суду као сведок, рекли сте, када смо дошли у Србију, нама је лакнуло. Шта сте мислили под тим?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Мислили смо да смо спашени, да више нећемо бити у таквом окружењу, да нећемо трпети такав терор, да ће људи видети шта се ради, шта се дешава.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада ћу Вас ја питати. Да ли сте после тога када сте дошли у Србију, трпели терор, трпели страх или било шта, били шиканирани, били прогањани, тукао вас неко, малтретирао, у Србији говорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само, колега.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Већ сам рекао господине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полако.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Већ сам рекао једном и поновићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само полако.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не смета ми уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да ограничимо где, док су боравили та три дана у Србији, да ли сте шиканирани? Само полако.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја га питам, каже, лакнуло нам је, лакнуло нам је, дошли смо у Србију, нико нас не малтретира, нико нас не шиканира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Ви питате, а сада да сачекамо одговор.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, он је рекао човек сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то сте Ви рекли, колега. Значи, питање је, полако, само полако, питање је, да ли сте од момента када сте прешли у Србију, осим оног тренутка што сте рекли да су хтели неке да издвајају и оног третмана који сте већ описали у Суботици и на Палићу, да ли има нешто што нисте рекли везано за третман у Србији?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Све сам рекао малопре. Били смо каменовани у Суботици, у Шапцу, аутобуси каменовани, то сам доживео, то сам Вам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: И друго није ништа било, колико је мени познато. Можда је колона, можда је још негде нешто било што нисам знао, али ја сам то видео, то и говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се нешто неуобичајено дешавало у том возу, да вас је неко ту каменовао, малтретирао?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Није, сем што је било у Шапцу. Можда је неко доживео то, али у мом вагону тог дана није било. Рећу ћу Вам шта је било.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. На Палићу, рекао је нема никакве ограде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није рекао да нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ограда, напротив, али то је нормална ограда, ограда жељезна која је стајала, да ли је то фирма, да ли је, шта је, али је била нека ограда. Али то није ограда која је за логор. То сам рекао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је то ограда која се могла прескочити, да сте хтели?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Због чега би њу прескакао?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немам више ниједно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ако имате, ја сам спреман одговорати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, полако. Хоћете да седнете?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нећу, волим, височији сам када стојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви немате питања. Изволите питања оптужени, изволите. Господине Грујићу, изволите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добад дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја ћу врло кратко, пошто су углавном већ постављена нека питања која сам ја мислио поставити, па ћу врло кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та онда нећемо.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ћемо нека друга која није бранилац поставио.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Господине Пекмезовићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или да седнете или мало гласније, нешто од та два бирајте. Не чујемо Вас.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Реците ми, до када је била мешовита полиција у Козлуку?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: До којег времена?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, не може се то тачно рећи, отприлике сам рекао када се то дешавало, јер када је био састанак са овим Жућом, отприлике, до тог неког периода, јер тада је полиција и разоружана већ била.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Који је то датум, колико је то дана пре него што сте Ви пошли?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ко ће се тога сетити. Да ли је то толико битно. Ја се нисам могао у том моменту сетити који ће то датум бити, да ли ће бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике, пред исељење?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, негде крај, крај априла, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Априла још?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да сместимо бар у неки месец, не можемо датум, добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам добро чуо да ли сте рекли, рекли сте да се Пејо.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Пејић се презива.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пејић да се често пута чуо са Фадилом.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Тако сам чуо по говору других.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: До када отприлике, до ког времена се чуо са њим? Да ли је то било негде до Вашег поласка?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не бих знао о томе ништа стварно рећи, не знам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чуо се и после његовог задњег доласка у Козлук?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Пар пута се чуо, али у последње време мислим да је нешто било до раскида везе, којим каналима, не знам, стварно, не знам о томе, не бих Вам могао рећи. Ја говорим оно што сам видео и знам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рекосте, мало ћу то овде поновити, да је кроз Вашу кућу прошло неких десетак породица, да ли је тако?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Јесте, српских породица, јесте.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И рекли сте да је у Козлук дошло избеглица са 25 општина из центрлане Босне, да ли је тако?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: По причама других, тако ја преносим Вама шта сам чуо, људи који су тражили папире, за поврат имовине и тако је и било. У почетку то је било.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли сте чули како су они дошли? Да ли су они дошли пешке преко брда, да ли су дошли камионима, аутобусима и тако даље?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ти људи у Козлуку?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Немам појма, како бих ја то знао. Ја нисам уопште био ту. Ја сам био у Бечу тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Реците ми, да ли знате разлог, због чега су они дошли у Козлук?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ смо питали.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То бих могао да нагађам. Како бих ја знао због чега. Мени је жао свакога ко је доживео такву судбину као ја. Ако ме питате то, ја заиста не знам. Свако ко је доживео овакву трагедију, мени га је жао, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Без обзира ко је.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не бих више имао питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има нешто што је рекао сведок, а да није тачно можда? Имате ли неку примедбу на исказ?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да Вам кажем, примедба једна, рекао је да су му прво рекли сат времена да има времена, па после тога, међутим остали су до десет сати тамо и тако даље. Дакле, нешто потпуно не штима, разумете.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па то је било блиц истеривање, због тога су и вршили су притисак да се ми спакујемо што пре, у томе смеру вероватно је било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сат времена да се спремите?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да се спремимо, да, да узмемо најосновније ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да дођете ту.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: До тада да нам гарантују безбедност, да ћемо изаћи, после тога као немамо, нећемо изаћи живи, тако се о томе нешто причало. Они су желели да што пре дођемо ту, да будемо на месту, онда су требали папири, нормално, тако се захтевало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, сада када сте у погледу примедби, ја сам то мислио кроз доказне предлоге, али могу начелно сада ставити примедбу на исказ сведока, господина Пекмезовића, да се у битноме разликује од исказа других сведока, укључујући и сведока Бањановића, нарочито на околности када му је брат отишао и тако даље и тако даље, нарочито у погледу хронологије и самих догађаја, па ћемо у том смислу, ставити доказне предлоге за суочењем између господина Пекмезовића и осталих сведока, на челу са господином Бањановићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, које су то битне разлике.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Видећете, то је цела анализа.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нормално да ја нисам могао да чујем неке ствари.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Цела анализа, ми ћемо то кроз доказне предлоге Вама ставити.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нема проблема никаквих, ја сам спреман.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зато стављамо ту начелну примедбу. Ја бих молио онда да питате само, често имамо проблем са сведоцима, да ли ће бити господин Пекмезовић и даље спреман да дође на евентуални позив суда, знате, да не би било техничких проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је његова одлука.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја сам данас овде и мислим да је сасвим довољно. Данас радите шта год хоћете, питајте ме о чему год хоћете. Ја Вам говорим истину, истину и само истину, оно што знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да завршимо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, узмите исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имам исказ, да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте, Фадила Бањановића, каже да је његов брат Суљо давно отишао пре, раније, да је и његова породица отишла.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Можда, ако су се нашли тамо у Суботици, могуће и то да је било.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Где је он био?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суљо?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Каже да је отишао раније Суљо, брат његов каже, а Ви кажете да сте били са његовим братом у Суботици?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Можда је тог дана отишао раније, да није тог дана, највероватније, али Суљо је био са мном у штабу ту ноћ, био је са мном.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Видите, Фадил Бањановић каже да је његов брат Суљо.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Можда је мислио на то, у току дана изашао са неким приватно пре, могуће да је отишао са неким.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, он каже, знатно раније, знатно раније и његова породица да је отишла, знатно раније.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја стојим иза тога, нема проблема.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зато Вас ја питам, да ли ћете и даље стајати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оне ноћи 25.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Његов брат Адел је можда отишао пре, јер има два брата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте полако.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Он баш каже Суљо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полако. Оне ноћи 25. на 26. о томе причамо?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Суљо је био са мном у штабу тада, то је истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је исказ сведока. Реците нам још, шта имамо да предочимо сведоку што Ви сматрате да је битно?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Имамо целу анализу за пет других, немојте сада тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, колега?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим. У оквиру доказног предлога ћу то ставити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, ја Вас молим, ако сада имате нешто битно да предочите док је сведок ту.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Предочаваћу ја то кроз предлоге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово није обичан поступак. Ви знате одакле сведоци долазе, колико то све кошта и колико траје поступак да се неко охрабри уопште да дође у суд и сада када је ту сведок, ја Вас молим да ту прилику искористите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите предочите шта Вам је још битно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Видим да ово није обичан поступак, али само постоји Законик о кривичном поступку који ми примењујемо. Ја ћу одбрану конципирати онако како ја будем. Ја ћу Вам ставити доказни предлог, не желим сада да Вам предочавам. Предочавам једну чињеницу и тако даље. Та дилема се може разрешити, само суочењем тих сведока. Да ли ће он хтети да дође или неће, то је његова ствар, то ће суд ценити.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Могу ли ја нешто да кажем сада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја Вам искрено, поштено, најискреније тврдим, да Суљо је те ноћи био са мном у штабу и то је крај, друге нема. А шта је неко други изјављивао, то Ви видите са њима. Ако Ви желите нешто мене да питате, изволите, сада ме питајте, ја сада више овде нећу да долазим. Мислим да је довољно сасвим, сасвим довољно да данас будем овде. На располагању сам свима, питајте ме шта год хоћете, ја Вам поштено одговарам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Поповићу, изволите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја ћу покушати да не постављам питања, само ћу да стављам примедбе на исказ. Прво, у неким елементима ова изјава је толико анахрона у односу на остале изјаве, да човек размишља да ли су били у истом месту, да ли се то дешава у истом месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којим елементима?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Прво, господин овде говори о два скупа, један је пред цамијом, други је касније када се окупио велики број људи са својим возилима и спремају се да се исељавају за Тузлу. Колико је мени познато, био је само један скуп истим поводом, истог дана, чак да није било подсећања овде, не бих се сетио да су били великодостојници црквени на том скупу, него је рекао да су се људи разишли, разочарани што нису дошли неки други са стране из Тузле. То је прва примедба. Друга примедба, захваљујем суду што рашчишћава дилему по дилему, али имате једну битну изјаву, део изјаве господина који је дао пред хашким истражитељима, која гласи дословце, «позната ми је чињеница да су неки Муслимани куповали оружје од припадника српских паравојних формација, па зато претпостављам да су Срби сазнали ко има оружје, било из полиције, полицијске евиденције и од оних који су оружје продавали». Ово се не односи на ловачко наоружање и оружје под дозволом, то је са пиштољима, јер претходна реченица говори да је враћено сто ловачких пушака и пиштоља, који су из евиденције СУП-а, а ово је њему, човеку познато да су неки куповали, стрељачко наоружање војничко. Молим да се тај део рашчисти. Прво, да ли тај господин зна.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Хоћете да одмах рашчистимо или да сачекамо да заврши све па после. Ево да одговорим на ово питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја сам био свестан да су поједини људи из својих разлога и страха, купили понеку пушку. Ја нисам тога никога видео, ја сам само дао претпоставку и то је тачно. Претпоставио сам да је неко купио пушку да се брани и то је нормално, али не знам ни ко је ни шта је и да ли је. То је, значи, једна претпоставка. Због чега би то био проблем? Стојим иза тога. То је моје мишљење, ништа друго, господине Павловићу.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја прихватам ово што човек изјављује, то се разликује, јер каже, «мени је познато да су поједини људи куповали». Према томе, чудо једно да не зна баш ниједног човека. Да ли знате можда једно лице које је тако оружје купило?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ви би то можда боље требали да знате, ја не знам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, знам, јер ниједна пушка такве врсте није враћена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве сада то везе има?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Још како има, да ли је задржано војничко стрељачко наоружање и сакривено и није враћено када је требало да се врати, још како има разлике. Госпођо председнице, верујте ми, у ратним условима, када се пуца на све стране, много разлике има.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: У Козлуку се, господине Павловићу, није пуцало, Ви то врло добро знате. Зна се ко је пуцао и шта је радио.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, ја говорим о околишу, ратним условима.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је нешто друго, то је друго.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Трећа примедба је, нити сам био, нити сам седео за тим столом где се неки недефинисани велики папир налази, формира списак људи који треба да се иселе.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја нисам ни рекао да сте били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он ни рекао са сигурношћу, него је причао о тој ноћи о којој сте и Ви причали. Ви сте причали о истој ноћи о којој прича сведок.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Друго, нисам та личност са златним зубом, нисам баш ни црн, а како ме је данас препознао на овакав начин, тако као «из топа», први и једини пут ме видео у том страху, то нека буде на савест неком другом и размишљању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите да Вас је препознао? Реците Ви, која су Ваша размишљања.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Човек је био јуче ту и видео нас све. И друго, околина у којој се ја налазим или да оног господина командира који је сличних мојих година или да помиње да сам се ја подмлађивао дванаест година, за време ових дванаест година, па сада изгледам као што су ови остали млади људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли Ви неку примедбу на део исказа где Вас помиње, када већ говорите?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, да, па ја сам већ навео, није ме било за столом, нисам имао златни зуб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не за столом, него претходну ситуацију, што помиње са Вама. Ви сте исто причали да сте дошли у штаб, то нам испричајте.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Немам ја ту шта да причам. Ја стављам примедбе на његов део исказа, на његов део исказа који не стоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли да схватим да на други део не стављате или шта? Сада Вас не разумем. Ставили сте примедбу на оружје, ставили сте примедбу за овај сто, за који он није ни рекао, нити је био сигуран да сте Ви били код стола када се пописују. Да ли сада стављате примедбу на онај део где помиње Ваш долазак у штаб, о чему сте и Ви причали? У ноћи пре депортације, кажете, да Вас је неко у штабу обавестио да су биле борбе и да сте отишли у Козлук?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нити сам кога тукао, ни черупао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били? Да ли имате примедбу на онај део што објашњава?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам тај део изјаве дао, али не на овакав начин како га је господин рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, имате примедбу?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите примедбу.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ево, зинуо сам да кажем, а Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте зинули.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Идем редом, ево погледајте, по страницама, ова изјава из Хага.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, пустите Хаг. Ево данас шта је рекао човек. Ставите примедбу док је ту човек. Да ли је он нешто рекао неистину, ето то је питање, врло је једноставно. Оно што помиње Вас, долазите, хватате за гушу Раму, кажете, ко вам је дошао, где Вам је Фадил, да ли је то?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То бих Вам сада рекао. Нити стоји, нити сам то чинио, нити сам му се тако обраћао. Уосталом, упоредите изјаву курира Фадилових и

Фадила, како је он обавештен, како је он одведен у станицу милиције. Намојте питати мене, нека он то каже, а онда бирајте чије ћете уважити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не говорите истину, Павловићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим да Ви разумете овде шта се дешава у суду. Сада сте ту Ви и сведок. Сведок је помињао Вас, детаљно објаснио неко понашање за које говори да сте Ви имали то понашање. Да ли је то тачно? Имате ли примедбу или не?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, то није истина.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Истина је, он не говори истину. То је истина, сто посто и то тако остаје и то тако мора бити.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Знате како, Ви ту Вашу истину инструисану, овде је Фадил рекао да су дошли његови курири по њега, Ви кажете да је Суљо био са Вама, а други брат му се иселио, а био је са Вама, како Ви кажете у тој другој изјави, и господин Адил Бањановић.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Можда је отишао пре, ја кажем, можда пре на пар сати.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, пре, него до 5.000 марака фамилије из села, молим да му покажете страну 75. изјаве господина Фадила Бањановића и господина Јакуповића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте да Вас питам. Ви сте рекли у Вашој изјави.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не говорите истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте били у штабу те ноћи када су вођене борбе и да Вас је неко обавестио. Е сада, има ли ишта истине у тој ситуацији коју он описује исте те ноћи?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Дословце сам Вам рекао, нема никакве истине, изузев да сам дошао. Никакве истине нема. Нити сам кога черупао, нити да сам се са ким гушао, ни да сам коме било шта наређивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте онда, обавештени сте у штабу да има борби, долазите. Кога сте онда затекли? Нисте њега, нисте, неке момке?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Срео сам Фадила који је рекао, ми ћемо се иселити. То сам Вам рекао дословце, имате у транскрипту.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не говори истину, ово када је био сусрет са нама. Он је радио то што је радио, мислим. Не, ја говорим ово, истину, то је била истина једина и права. Према томе, ово што говори није истина, а даље шта се дешавало са Фадилом, ја не знам, али за овај чин који је био са нама, са Рамом, са мнош, са осталим члановима, што нас је било ту чланова, то је тако било, сто посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је то тај човек који је био те ноћи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, то је тај човек, нема шта.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја црн, па златан ми зуб искочио.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја сам рекао, учинило ми се, небитно је да ли си имао или ниси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко је тај други био неки, да ли је био још неки?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам ја, госпођо, питајте њега. Нисам ја био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али Ви кажете да сте Ви дошли. Опишите нам Ви онда ситуацију, пошто он не говори истину.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У овим делатностима о којима он говори, ја нисам учествовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то нисте Ви?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, колега.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Могу да ставим примедбу, Ви сада испитујете мог брањеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, пошто се он упустио у одбрану, ја га испитујем. Значи, ово све што је он данас рекао, то уопште нисте Ви?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја нисам рекао све, ја сам рекао да никада нисам черупао у том ходнику од четири, пет метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо шта јесте, шта јесте?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим Вас, ја сам изашао да дам примедбе на део изјаве која је овде речена, која се разликује пуно у односу на ове изјаве и изјаве осталих и ја те примедбе дајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас дајете примедбе на исказ овог сведока.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте и дао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вас и питам, значи, ово што је он рекао?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не одговара истини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли ишта што је поменуо Вас, а да је тачно?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Има, истина је оно да сам долазио на онај састанак где је било договорано да се преда наоружање. Није истина да сам био са Браном Грујићем. Никада нисам био у Козлуку са Браном Грујићем.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисам ја ни рекао то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он то није ни рекао.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То пише и овде је потписано. Ја на то указујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми одмах која страна, шта да предочимо.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Дозволите, молим Вас, сада ћемо наћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Данас није рекао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим Вас, упозорите мог брањеника, да ли он износи одбрану или не. Дајте, упозорите га на права.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Упозорен је на права, нећемо га сто пута упозоравати на права.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви без његове жеље га овде испитујете, ја пуштам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Имате Ви право да га упозорите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви можете њега лично да упозорите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је упозорен од суда једном, ја немам намеру поново да га упозоравам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Страна 5. изјаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми само, код хашких истражитеља?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте. Страна 5., четврти пасус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Четврти пасус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас то није рекао, сада ћемо да видимо.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да видим о чему се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који пасус?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Четврти, средина тог пасуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево, сада предочавамо.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: О чему се ради?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, сада ћу да Вам прочитам. Има ова изјава хашких истражитеља, каже овако, канцеларије Кризног штаба биле су у згради Ватрогасне станице, тзв. Добровољног ватрогасног друштва Козлук. Једног дана видео сам групу од око двеста мештана који су се окупили испред зграде, пошто су чули да ће Марко Павловић ту доћи на неки састанак. Павловић је стигао касно поподне у

пратњи петнаестак припадника српске војске и полиције. Са Марком Павловићем био је и Брано Грујић. То није овај 26., то је раније.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, то је раније, ја сам рекао, пре, раније је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је био Брано Грујић или није?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Брана је био том приликом када сам ја рекао, када је седео тамо, пуно је људи било окренуто леђима, у кравати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно када сте испричали да је седео?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Мислио сам на то, вероватно је дошло до неке грешке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Брану нисте видели 26. јуна?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Брану нисам видео 26.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га видели?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ћу Вам ја предочити, оптужени је рекао да су тог јутра ту дошли Јово Мијатовић и Брано Грујић и да су ту они изгледа били пре. Да ли Ви то не знате?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То нисам видео, то не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте са Фадилом никада о томе причали?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисам, нисам причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким је он био у српској станици полицијској, не знате?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Немам појма, ја ништа не знам о томе.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Председнице већа, ја молим за интервенцију. Ја то нисам рекао, то су изјавили сведоци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не, па Ви сте рекли. Чули сте, Ви сте рекли, чуо сам када је напољу испред месне канцеларије у Козлуку Фадил рекао, не знам тачно да ли Мијатовићу или Брани, који су дошли пре Вас, да мештани Козлука желе да се иселе, Ви сте то рекли овде.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро, али то је сада сасвим другачије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте чули, значи они су ту?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је сада сасвим другачије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је другачије? Због чега је другачије? Рекли сте да сте чули да Фадил каже Брани да Козлучани желе да се иселе, а да није Фадил то лично?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, да сам чуо од Фадила, да, а да сам ја видео Брану Грујића и Мијатовића, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да су они дошли пре Вас.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Чуо сам од Фадила, то сам Вам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да желе да се иселе?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рекли сте, напољу је било окупљено око десетак мештана Козлука?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, било је и више људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, када је то?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког датума?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: 26. јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то сада други Павловић, Ви кажете, 26. ујутру, а сада?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо, ја говорим једну ствар. Ја нисам никога гушао, ја нисам никога хватао за прса, ја никоме нисам наређивао, ја цело време о томе говорим, Ви цело време покушавате да припишете неке ствари које нисам ни покушао да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико Вама не ставља на терет да сте гушали.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Он ми је ставио, побогу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али није то у оптужници. Није он тужилац. Имамо ми ту тужиоца.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја поштујем тужиоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац није писао да сте Ви било кога гушали, није написано овде и то уопште није, човек описује шта се догађало, човек описује само шта се догађало.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нећу да причам уопште, и оно што је битно нећу казати.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја морам да потврдим да Ви не говорите истину када је у питању малтретирање нас који смо били у штабу. Ви сте то радили и то је истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви кажете да је гушао, он каже да није. Да ли сте били ту, а нисте гушали, то Вас ја питам? То јутро, кажете, ја сам био сат, два. Када је то било?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо председнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда сте били када није био овај сведок, ја не знам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо председнице, монтиране сведоке које овде слушамо већ колико времена, има и честитих сведока који кажу, ја сам спреман понети своју одговорност ако постоји иза мене, али монтиране ове сведоке који долазе на овакав начин и у три изјаве дају три различите изјаве, не мислим о томе да коментаришем. Имамо само још једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За сведока?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Предлажем, не, предлажем да се тај део рашчисти. У ком својству Жућа и још тамо неки са њим, воде састанке у име, да ли то цивилне власти или војне власти?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам га ја, он је рекао да не зна коме припада.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Можда би Ви то требало боље да знате, одакле бих ја знао, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да не зна коме Жућа припада. Питајте га, ако нешто више зна, што није рекао данас.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Немам шта да питам даље него што сам указао, а Ви цело време покушавате да окренете на другу страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја покушавам?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, покушавате са овим, дајем тај пример који је за мене инцидентан. Можга је то за Вас небитно. Овај део изјаве говори да сам ја гушао тамо људе, хватао за браду и тако даље.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Јесте то радили и то је истина.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не обмањујте више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте да нисте. А шта сте радили? Нисте гушали, узмимо да нисте, шта сте радили?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, ја се извињавам, да ли сте донели решење да га испитујете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Решење, нико то не доноси.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Одлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, замислите сваки пут када се предочавају одбране. Човек лепо прича.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Човек је рекао да неће да износи одбрану. Примедба је једно, Ви га испитујете.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам примедбу дао на његов садржај који се разликује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је изашао да изнесе примедбу. Ја га питам, имате ли примедбу на исказ сведока. Он каже, ништа није тачно, а сада каже, и у својој одбрани каже, био сам тамо, ујутру и пошто каже, нисам гушао, ја питам шта сте радили.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Гледао, показивао златан зуб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, шта сте радили?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Показивао златан зуб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте гушали, у реду, а шта сте радили?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Или сам вероватно прикупљао ово друго стрелјачко наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, молим Вас да будете иронични и цинични.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, нисам него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да ми заиста не заслужујемо то. Ја Вас лепо питам и обзиром на оно што сте Ви рекли и оно што каже сведок, шта није тачно? Значи, није тачно да сте гушали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Није истина, да сам у томе уопште учествовао.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Истина је, сигурно, то сте радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, суочили смо, Ви кажете да је гушао, он каже није, добро. Он каже даље да сте викали. Да ли сте викали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Побогу, на никога и никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим тоном сте причали? Кажете чули сте да се неке борбе воде, обавештавају Вас у штаб, долазите у Козлук.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: И шта, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, долазите и?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Борбе, човек је сам рекао да су се борбе смириле, нема више пуцњаве и остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви радите?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ако ништа друго, као бивши командант територијалне одбране, питао сам шта се десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бивши?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, бивши. Није постојао, већ по Закону о Војсци Републике Српске, нити је постојао штаб територијалне одбране, нити је постојао командант и тако даље. 25. на 26., немојте да се смејете, узмите закон, погледајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Закон?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Узмите када је постављена бригада. Од тог момента нема више штаба, нема више територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, сада ћу да Вам предочим, ево. Кажете овако, питамо Вас, како сте Ви то сазнали, било је пуцњаве те ноћи, кажете, прва линија фронта, кажете, било је борбених дејстава, била је пуцњава. Па ја Вас питам, у селу, Ви кажете, око села и у селу. Како сте Ви то сазнали, кажете, јавили су, неко је јавио у штаб, а ко је јавио, не знам, мени су јавили, у штаб који не постоји.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, у згради где је телефон и сада се то зове штаб ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада ја Вас питам како сте Ви тамо отишли, кажете, сео у ауто и отишао. Био је из обезбеђења један човек, један стражар, тамо је стигао и Брано, а ја Вас питам – и Брано је дошао, Ви кажете, да ли је био Мијатовић, не знам, неко је још био, колико се ја сећам, они су изразили жељу да се удаље са тог простора. Ја кажем ко они, а Ви кажете, путем Фадила Бањановића. Па, ја Вас питам, да ли је он Вама рекао лично, Фадил, а Ви кажете, не мени, ја сам чуо у том разговору, у тој групи, кажете, нисте лично причали са Фадилом, то јутро. Па ја питам опет, како сте утврдили да су они изразили жељу, кажете, ја сам овде био јасан, да сам чуо у разговору Фадила са другим. Кажете, то се дешава ту непосредно

пред месном канцеларијом, напољу. И коме он то каже, питам ја Вас за ту жељу, а Ви кажете, ја колико се сећам, Мијатовић, да ли је био Брано, не знам, нисам сигуран ко је још био, не знам. Зато Вас питам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Услови у којима сам ја давао ту изјаву, о томе отом-потом, а има само још једна ствар, примедба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо одбили, колико се сећам, предлог да се та Ваша изјава издвоји.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Стављам примедбу, нон-стоп питате мог клијента, иако није одлучио, нити је молио да износи одбрану. Ви га питате на околности његове одбране, питате га, не кажете му, господине Поповићу, Ви нисте дужни да ми одговарате на моја питања, можете и даље да се браните ћутањем и тако даље и питате га. Не да га питате, испитујете га пред сведоцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада га питам, добро. То једном упозоримо и више не, колега, на права упозоримо једном. Он је данас сам рекао, опет је поновио да је био то јутро и зато га ја питам, обзиром на оно шта је сведок рекао да каже, шта је. Он је рекао шта је нетачно. Ја га питам, има ли ишта тачно, осим тога да сте били у ономе што каже сведок?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Рекао сам да нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нема?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нема оног тачног што је он изговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа то није тачно?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Изузев да сам био раније на састанцима, ја поново понављам, ако треба сто пута ћу поновити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, за тај дан, за тај дан Вас питам.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нема никакве везе са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не говори истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, хвала.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Указујем суду само још, само на још једну битну разлику, то је примедба још једна. Сви сведоци су до сада говорили о времену у коме су морали људи бити спремни хитно да излазе и тако даље. Овде се спомиње неко ново време, које траје ни мање ни више него скоро дванаест сати. То је битна разлика, не на мојој изјави, само указујем на битну разлику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имају сат времена да се спреме. Он је рекао било је сат времена да се спреме.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Било је сат времена да се спремимо, да дођемо што хитније, за тај период да нам гарантују да дођемо у штаб, да се сви ту искупимо, да будемо ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево, ја ћу да преформулишем. Сада оптужени, да ли то испада да сте ви имали сат времена да се спремите или сат времена да се све то организује и да изађете?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да се спремимо, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је од вас зависило колико ће трајати то време док не изађете?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ма, није од нас ништа зависило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није зависило?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Они су се режирани, како и шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико треба да се попишете и све? Да ли могло то од вас да зависи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ништа од нас не зависи. Они су све режирани, како шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да ви немате питања, да ли је тако? Добро. Ево, ја ћу Вам предочити неке наводе сведока Фадила Бањановића који је овде пред судом рекао да је те ноћи, Марко те ноћи, значи пред иселјење, Марко тражио са њим састанак, да је поређао неке момке уза зид, тражио је да он дође, да је он дошао, да је рекао да нема оружја, да нема «беретки», да они нису за рат, да је спреман да иде од куће до куће да то докаже. Да ли је тачан тај исказ Фадила?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Вероватно, откуд бих знао, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, то да је поређао неке момке Марко?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Јесте, па ја сам то доживео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то та ситуација?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је та ситуација, највероватније, која друга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То смо ми и доживели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па даље каже Фадил Бањановић, каже, ујутру 26. јуна по њега је дошао неки момак из Кризног штаба који је дежурао и рекао да га хитно траже у полицијску српску станицу, па је тамо затекао Брану Грујића и Јову Мијатовића који су били смркнути, сада описује тај догађај. Да ли је, још једном Вас питам, да ли је Вама то познато шта се дешава?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Највероватније када су били у штабу нашем, где смо ми били, што сам ја и навео, онда су отишли у штаб српски доле и вероватно су доле затекли ту двојицу, који су већ били пре, које ја нисам видео, ето то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви непосредна сазнања о томе немате?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Немам, али претпостављам, највероватније је да је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Многи сведоци овде су рекли да сте ви добровољно изашли и да они знају, значи доста сведока српске националности који су долазили овде су чули да се причало и да они имају сазнања да сте ви сви из Козлука желели добровољно да изађете. Да ли можете то да нам још једном поновите?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте ви тражили да се иселите?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја нисам никада тако нешто тражио, нити знам нешто тако, можда други знају, а ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви лично?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Многи сведоци су рекли да су, неки од ових сведока, ево конкретно Фадил Бањановић, Амир Јакуповић, Бакија Имамовић кажу да су ти напади били инсценирани, ти напади на Козлук од стране српске територијалне одбране. Да ли сте Ви чули или можда имате лична сазнања или сте чули да су ти напади били инсценирани?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не знам, нисам у току, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Али по свим проценама како се дешавало и одиграло, највероватније, ја сам и малопре рекао да је то вероватно из разлога да се ми престрашимо и поново да се види да ли имамо неког наоружања, да ли је остало шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви 01. маја, хоћете колега још мало само стрпљења, ево сада ћемо да завршимо, 01. маја, кажете напад, па онда кажете оно средином јуна, па те ноћи. Да ли сте Ви видели, ко то напада? Да ли то долазе неки

војници или неке снаге наоружане са стране или то неко ради у селу, како сада долазе ти људи? Да ли сте имали прилике да сазнате то или да видите, евентуално, ко то ради?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Трећи пут смо се најбоље уверили, када су дошли ти који су дошли, покорили нас и радили ово шта су радили, а та два пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то били, те ноћи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Последњу ноћ?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Био је господин Павловић, био је главни ту, хватао ме за гушу, постројавао тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не, него пуцњава?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, биле су комшије које су биле ту, Срби и било је људи који су са стране дошли из Србије, било је разних формација, то је био хаос.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су ту пуцали по селу?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Који су пуцали и наши домаћи исто ту. Ја сам рекао пар људи које сам познавао из локалних села Табанци, Роћевићи, Тршића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је био неки напад, па да је неки Србин ту рањен био?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је исценирано, то је Јова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Јова? Хајде да чујемо о Јови.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: То је наш Јова из Козлука који је био сироче. За време Другог светског рата, па да мало опширније то испричам, једна фамилија бошњачка га је примила себи, да га отхрани. Тако је отхрањем међу нама, Бошњацима. Није било никаквих проблема, са нама се дружио и све, а види шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је живео ту у Козлуку?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ту је живео у Козлуку. Међутим, једне ноћи направљен је такав сценаријо, као да је он рањен, ушле су «зелене беретке», раниле га, вако, онако и тако се то десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да то лоцирамо мало, када је то? Да ли је то после 01. маја или пре или после оног напада средином јуна?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Мислим да је било други пут када је био други напад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај други?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Отприлике, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то исценирано, мислим, шта Ви знате, али нам определите шта Ви лично знате, а шта сте чули и ако знате, од кога?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја сам само чуо да се то десило и од других људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се десило?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да се десило то са Јовом као да је рањен и да су они то, не верује нико у тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био рањен?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Немам појма, човек хода нормално. Ја сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, после тога?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: После извесног времена, нормално хода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је причао да је он рањен?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, причали су Срби други да је рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Срби су причали?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви када сте га видели?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нормално је човек ходао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није одавао, а шта он каже?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Оздравио је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се чули са њим?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисмо са њим могли долазити у контакт, јер њима је било забрањено са нама да разговарају уопште након извесног времена. После једног састанка који је одржан у Зворнику на коме су сви Срби позвани горе да дођу, њима је тада забрањено, то сам чуо од њих, неких који су ми говорили и да нису смели са нама контактираи уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте видели Амира Јакуповића тог јутра или те ноћи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: 26. јуна или када?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Амир је био, Амир је био ту ноћ, баш је донео храну, ја сам напоменуо, он је имао своју продавницу. Сву храну коју је имао, он је донео нама доле у штаб, да се подели народу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту док сте дежурали?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не, не, док смо, када смо требали да изађемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је он рекао, него мислим, те ноћи, да ли знате његову улогу? Да ли је он нешто ту неког звао или да ли Ви уопште ишта знате о томе?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и он био са вама у конвоју том људи?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја мислим да јесте, мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали са њим?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисам имао контакта са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која су његова сазнања?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја сам био на другој страни, чуо сам да су били у првом возу, где су били горе на челу, а ја сам био доле, позади, нисам имао контакт са њим никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он нам је рекао овде да су те ноћи, у 05 ујутру, 26., уствари, да је била та пуцњава која је трајала већ сат времена.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Добро, ја сам отприлике рекао, није толико битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је рекао да су пуцала стакла, да су сви залегли и тако да је неки полицајац дошао, да је тражио Фадила ту и да су и српски полицајци дошли и рекли да Фадил мора да дође у станицу полиције?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Могуће, јер смо ми у међувремену отишли да гасимо тај пожар, у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оној кући што сте рекли?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да, у оној кући. Могуће је да се то десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви избивали из тог Ватрогасног друштва где је био тај штаб за време гашења те куће, колико сте били одсутни?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, не могу сада тачно рећи, отприлике једно сат времена, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после сте се вратили?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: И после сам се вратио. Могуће је да је у том периоду, да се то дешавало, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате ко је ишао у кућу по Фадила, ко је нашао Фадила?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не знам, не знам, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Фадил спавао? Добро, Ви сте били дежурни те ноћи. Да ли сте сви спавали по својим кућама или сте се негде мало скривали, како је то било?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја не знам где је Фадил ту ноћ био, мада је био уморан, па је баш пре на ноћ предлагао да се мало одмори. Негде ће спавати, он је био ваљда код своје куће, немам појма ко је отишао по њега, стварно не знам. Да знам, ја бих Вам рекао, али се брзо појавио, срећа, када се ово дешавало, он се баш појавио брзо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту се код вас појавио?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Чули сте сада оптуженог Бранка Поповића.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ма, не говори истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не говори истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није био још неки тако сличан, исти, па исто командант неког штаба или тако неки други човек? Да ли је могуће тако?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не може други човек бити. Ја не знам за тако неког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А Бакија Имамовић, шта за њега рекосте, да ли сте њега видели?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Бакија је био у штабу са нама, често је пута долазио. Не знам само да ли је био баш оно регистрован члан штаба, али је био ту, врти се стално, помагао је колико је могао помоћи и тако, био је. Овај Адин доктор, исто је доста нам помогао, доста је пропатио са нама и свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви сигурни да је то био петак, кажете, црни петак?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: 26. јуни, црни петак за Козлук, шест сати, 18 сати послеподне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Каже Бакија, прво, у четвртак се ноћу пуцало, а он је спавао код комшије и мисли да је то све било, добро, то је његов закључак око исељења, а после каже, нисам баш сигуран да ли је то било те ноћи или претходне, па онда каже, тог јутра и те ноћи није било пуцања. Да ли сте Ви сигурни да је та ноћ четвртак на петак?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: 26. је све било то. Можда је било и негде друго пуцњава, али то је то, гро било ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је Вама познато да су неки Козлучани можда тајно нешто желели да изађу добровољно да Ви то не знате? Како су Вам деловали ти људи који излазе из кућа, тог јутра? Да ли су били спремни да крену негде, за неки покрет, да ли Ви лично знате?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са кућама, шта је било са стоком, са имовином, да ли се то обезбедило? Кажете, имали сте сат, сат и по времена да се спремите. Шта сте Ви успели да урадите за то време?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, шта си могао, да узмеш, могао си да узмеш само најосновније ствари, личну карту, неки документ да имаш, не знаш куда идеш, где идеш и да ли ћеш уопште изаћи и у таквом једном хаосу, све је остало, стока је остала на путу, раштркана све, тамо, вамо, све је остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је престала пуцњава? Кажете, пуцало се, па онда?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ту ноћ?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Отприлике једно сат времена је трајало, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су те на Мархошима куће, кажете, Ви излазите и видите горе куће горе на брдима околним?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, то је мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то запаљено?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, у току тих дешавања, када смо ми већ дошли доле у центар, то се већ по тим падинама дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то већ дању се дешава?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Већ у току дана се то дешавало, пред наш излазак одмах, можда око четири, пет сати навече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било пуцања, осим што је Галиб Хаџић рањен? Да ли је било још пуцања неког ту? Кажете, педесетак наоружаних ту стоји, Ви видите војника?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Није било после тога, када смо ми сишли доле, сем Галиба који је рањен, није било пуцања, колико је мени познато. Јесте било можда у околини, али ту у центру, није било пуцања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било још неких војних возила ту? Ви кажете, видели сте тенк код џамије, ако сам добро запамтила.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Код џамије, јесте. Био је један велики тенк и било је још неких других возила, не могу се сада сетити којих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које врсте? Да ли су војна возила или нека цивилна?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Било је и војних и цивилних возила. Сада је тешко било приметити у том кошмару све шта је, али је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од вас кренуо неким својим возилом? Да ли сте Ви имали путнички ауто, Ви лично?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ја лично нисам имао путнички ауто, али имали су други. Све је то остало, све је то остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је то остало, нико није кренуо колима?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Није могао изаћи нико, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте случајно видели у тој пратњи, можда сам, ја се извињавам ако сам Вас питала, стварно већ смо сви уморни, да ли је у пратњи било неких цивилних возила или су то била војна, да ли се Ви сећате или не?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Пошто сам ја био негде у средини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих шеснаест аутобуса што кажете?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Да, онда нисам могао да видим напред шта се дешава, била је огромна колона, дуга, па нисам могао да видим. Можда је неко приметио, али ја нисам могао да видим у таквој ситуацији шта се напред дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, кажете, мало је било, неких седам, осам посто Срба. Да ли су они били, они су били Козлучани. Да ли су они били ангажовани за резервне полицајце или за територијалце? Помињете Ваше мештане које виђате сада у униформама?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Они су били, ми смо увек ишли на то да будемо заједно, да будемо скупа, да живимо нормално, да нема никаквих проблема. Међутим, ови су другачије мислили многи и хтели су то да разбију то јединство на све могуће начине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то мислите и на ове Србе унутра или са стране?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Они су били под командом других, они су морали то да раде, хтели, не хтели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били ангажовани у територијалној одбрани?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Јесу били сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или у резервној полицији или нису?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, у резервној полицији су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти Ваши мештани?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај Воја и Славко Шакотић, да ли су они исто били ангажовани?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Они су били у војним оделима. Они су имали маскирна одела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте их Ви први пут видели у тим маскирним оделима? Да ли тог јутра или раније су тако били?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Били су и пре, док су контролисали наше улице, били су тако у униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали, да ли су они припадали некој јединици или су само обукли?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па не бих могао знати коме су припадали, али су били ту близу нас, ми смо их гледали у тим униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте их питали, коме су се они то придружили?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Нисмо, нисмо, јер врло је тешко било контакт са њима успоставити, јер они нису смели уопште са нама контактирати касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви већ били сада у сукобу са тих, да кажем, 8% тих Срба ту?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Ма, ми никада нисмо били у сукобу са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него мислим то, мај, јуни, пред иселење, да ли је ту било неких варница?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Била је запета ситуација, зато што је то налагао неко други, што је тако хтео да уради, назор нешто да посвађа народ, а ми нисмо имали никада проблема са њима, нити они са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са својим тим?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Са својим домаћим становништвом, нисмо никада проблема имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тим који су ту живели?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Живели као једна фамилија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је било потребе за неку здравствену помоћ у возу? Чули смо овде да су биле и неке труднице и неке породиље. Да ли се Ви сећате тога?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Било је свега. Опет кажем, дуга је колона била и немогуће је било приметити, али било је свега. Знам да је било жена и са стране које су биле труднице и порођај и свега је, чини ми се, било. Не знам, ја нисам могао да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли још нешто што бисте хтели да нам кажете, а нисмо Вас питали или сте Ви заборавили?

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Па, не знам, ја мислим да је ово сасвим довољно од мене. Ако Ви имате нешто још мене да питате ја сам спреман да одговарам још, а ако немате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко нека питања? Нема, добро. Хвала Вам још једном што сте се одазвали позиву суда. Можете да идете.

СВЕДОК ШЕВКО ПЕКМЕЗОВИЋ: Хвала и Вама на пажњи и на стрпљењу и на свему осталом. Немојте замерити ако сам био можда некада мало овако бучан, али такав је процес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала, довиђења.

То је све што имам да изјавим.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

На основу чл.335. ЗКП-а поверава се спровођење истражне радње препознавања од стране сведока под псеудонимом «Алфа» на дан 30. новембра 2006. године истражном судији Већа за ратне злочине Округног суда у Београду, које ће се обавити у просторијама Округног затвора у Београду, са почетком у 8 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам хтела да то буде овде, имамо ту нову собу, међутим, немамо овде људе, пошто нам јединица није ту притворска, тако да, па ћемо онда наставити 30. у 9,30 часова. Ја се надам да ће то бити готово.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сведок «Гама» је у петак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, сведок «Алфа».

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А тај је у четвртак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и у 8 ујутру ће бити препознавање.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У четвртак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, наравно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте рекли у петак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекла сам 30., уопште нисам поменула дан у недељи, добро, рекла сам 30. Сутра је 29., данас је 28., јуче је био 27. Сутра је сведок Бошко Милић, 30. сведок «Алфа», све је лепо речено, не знам ко ме слуша, ко ме не слуша. Сутра је Бошко Милић. Сада је веће поверило истражну радњу на основу чл.335. ЗКП, да ли Ви слушате шта ја причам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То сте Ви одлучили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веће је одлучило. Ево да питамо веће, да ли смо одлучили.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А у колико сати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У осам и то смо рекли.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па онда овде да дођу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тога, после тога овде, у пола десет почиње суђење.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Почећемо у 11, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок долази исто из иностранства.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте, јесте, али нећемо почети у пола десет, сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када почнемо, ја сада не могу да гледам у пасуљ, тачно у минут колико ће то трајати. Пет сведока је обавило препознавање у јулу месецу за сат и 20 минута, значи један сведок може. Хвала.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес ће се наставити 29. новембра 2006. године, са почетком у 9,30 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА

ВРЗ 0104